

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Liber secundus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

Latinius Endymion non est tibi Luna pudore.
 & Pyllostoxoræ.] Pulex Græcis dicitur Ψύλλα, ἀπὸ τῆς βό-
 τανος ἢ τοῦ κνίδος ἀσπείρου βόσκου. h Maluæ veneno.]
 Maluæ venenii. i Homerus suspicatus.] Iliad. σ. κ. Α.
 sagitario.] Chironem intelligit Centaurum, qui à Dijs in ce-
 lum translatus, & in Zodiaco locatus, & Sagittarius appella-
 tus. Virg. de duodecim celestibus signis. l Panopliam.]
 πανοπλία armatura tota, & uniuersa interpretatur. m Ari-
 stophanis Poëte.] In auibus. n Mutatio in melius.] Li-
 beratio à cruce securiores ac deteriores ferè efficit homines.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟ.

εἰας Δόγ. β.

Τὸ δὲ τὸν ἑρμῆν ἐν τῷ
 κρητῶν ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ
 νότος τῆς νότιης, μηχολῶ τινα
 ἔχοντα, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γέ-
 νοίτο. καὶ τὸ ἴσχυρόν ἐδοξεν
 ἡμῖν ἀπορῆξαι κατὰ τὸ δι-
 ξίδιον τοῦ ἑρμῆ, ἀπορῆξαι ἢ ἀρ-
 ξάμενοι διὰ νότον. ἐπεὶ δὲ δι-
 ἀπορῆξοντες ὅσον ὡς τὴ συν-
 δίε, ἐδὲν λέγουμεν, ἢ ὀρύμα
 τὸ ἐκαστάμεθα. τὸ δὲ ἴσχυ-
 λέουσαι διέγνωμεν ὅτι ἦ ἂν
 κῆρτὸ ἀπορῆξαι. ἀπὸ τὸ γέ-
 νοίτο, ἐπειδὴ ἐμὴν ἡμῖν ἔ-
 σκευάσθη ἢ ἐξ ὀδοσ. ἀρξάμενοι δὲ
 ἀπὸ τῶν ὑπὸ ἡμῶν, καὶ ὀρῶν, καὶ
 ἡμῶν ἢ ἐπὶ τῆς, ἢ νύκτας ἰσθ, ἢ
 ἀναστέλλομεν ἔχει τὸ λέουματος.

HISTORIAE VE-
rae Liber secundus.

INeerea non tam amplius
 illum ferens in ceto vi-
 tum, mansionisq; illius
 tædio affectus, quarebam
 quânam arte nobis patere
 exitus. Et primùm quidem
 non inutile visum, ad dex-
 trum latus fodere, perque
 defossum foramen tenta-
 re fugam. Incipientes igi-
 tur pertundebamus. Vbi ve-
 rò progressi ad quinque sta-
 dia effodimus, nihil profi-
 cientes, ab opere destitimus.
 Tum solum exire visum
 est, ut sic cæcus moreretur.
 quòd si heret, facile liceret
 egredi. Igitur ab extrema-
 te incipientes cõburebamus.

Porto

ὅτι δὴ καὶ ἐν αὐτῇ σωίῃ
 αὐτῷ νοσοῦντο, ἀργότερον
 γὰρ ἀνέχασκε, καὶ ἔτι ἀνα-
 γάνοι, ταχὺ σωίμην. Δικαίη
 δὲ καὶ ἐν δικαίῃ, τὴν οὐρανὴν
 κρῖτο, καὶ ἀνοσσοῦντο, τὴν δὲ
 δικαίῃ δὲ μόγις ἐνοήσαντες,
 ὡς ἂν τις χάνοντο αὐτοῦ,
 ἡσυχάζει ἐν ζουφίῳ, ὡς
 μηκίτι συνηθέα, κινδύ-
 νοσοῦντο κατακλιθεῖσθαι, ἐν
 νεκρῷ αὐτῷ ἀκλιθεῖσθαι δὲ
 τὸ σῶμα μέλας θοκῆς δι-
 ρασαῖσιν τῶν νεκρῶν ἐπισκοπῶ-
 ζομεν, ὡς δὲ τὸ ὅτι πᾶσι
 ἐμβαλεῖται, καὶ τὰ πᾶσι ἐπι-
 τὴ δὲ κινδύνοισιν δὲ ἐπι-
 κινδύνοισιν, τὴν δὲ ἐπι-
 κινδύνοισιν, τὸ ὅτι πᾶσι
 καὶ ἐπὶ τῶν ἀραιωμάτων ἐπὶ
 γαρόντων, ἐκ τῶν ὁδῶν ἐ-
 ξάσαντες, ἡρέμα καθήκοντα
 ἐκ τῶν θάλασσων, ἐπιβάντες
 δὲ ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ ἐβάντες
 τὸ ποσειδῶνι αὐτῷ παρὰ τὸ
 πρόσθεν, ἡμέρας πέντε ἐπα-
 νιστάμενοι (ὡς μάλιστα τὸ τῆν
 τετάρτην ἐπιβάντες, ἐνθα
 δὲ ποσειδῶνι ἐκ τῆς ναυ-
 μαχίας νεκροῖς ἀπλωθῶν,

Porro octava ac nona intel-
 leximus illum arotare, quod
 hiabat non solita cum vehe-
 mentia, cum neque hiatum sus-
 spidebat, ac proirahabat, sed
 confestim comprimebat. Dec-
 ima autem undecima mo-
 riebatur, ac male olebat. At
 duodecima vix sensimus peri-
 clitari nos, cum cadauere con-
 cludi, inhiante ceto cuneos
 submitteremus, quod fauces in-
 posterum non praecluderentur.
 Itaque maximis trabibus illius
 diuiso ore, nauem paraba-
 mus, aquae plurimum inferentes,
 et ad necessitate cetera. gu-
 bernator futurus erat Scin-
 tharus. Postera autem die iam
 ille mortuus erat. Nos vero
 attrahentes nauem, et per va-
 ritatem dentium educentes ac
 explicantes, leniter in mare
 demisimus. Ascendentes autem
 in dorsum apud trophaum, Ne-
 piuno immolauimus, ibique tri-
 bus diebus mansimus (erat e-
 nim tranquillitas) quarta ve-
 ro nauigantes abscessimus.
 Hinc nos multis ex nauali pu-
 gna cadaueribus obuiauimus,

πλοῦσαν τὸν δὲ ὄσον τριακο-
 σίους παλίων, νόσφ μικρὰ καὶ
 ἱρήμη περὶ σελήνη, ἀφ' ἧς
 ὕδωρ λαβόντων (ἡμετέροις δὲ
 ἦδ' ἡδύ) καὶ δύο ταύρους ἀγέιντες
 καὶ αὐτοὺς ἐπέειπεν, ἀπειπὼν δὲ
 μὲν οἱ δὲ ταύροι οὐδὲ τὰ κέρα-
 τα οὐκ ἐπὶ τῆς κερᾶν ἔχον,
 ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡ-
 σπερ δὲ Μῶμος ἤϊε. κατ' ὅ πο-
 λὺν ἔς ὠκεῖαν ὅτι ἐμάθομεν.
 ἔχ' ὕδατος, ἀπὸ γάλακτος. καὶ
 νῆος ἐν αὐτῷ ἐφάνητο λευκὴ,
 πλοῆρος ἀμύλων. καὶ δὲ ἡ νῆ-
 ος, τυρὸς μέγιστος, πάντων συμ-
 μετρητῶς, ὡς ὕπερον ἐμφανέον
 τὸν ἐμάθομεν παλίων ἐκκοσι-
 πέντε τὸ μέγεθος. αὐτὸς ἄμπε-
 λοι βοτρυῶν πλοῆρος ὁ μὲν τὸ
 οἶνον, ἀπὸ γάλακτος αὐτὸ ἀπι-
 θηδομένη. ἰδὸν δὲ ἐν μέσῳ τῆ
 νῆος ἀνοκηδόμενος, Γαλα-
 τεῖας τῆς Νηρείδος, ὡς ἐδίδου
 τὸ ἐπιγράμμα. ὄλον δὲ χρόνον
 ἐκὰς ἐμέναμεν, ὄψον τὴν κίτην
 καὶ τὸν ἡνὴν περὶ ἡμᾶς, ποτὶ δὲ τὸ
 ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα βασιλευ-
 δον δὲ τῶν ἑπτὰ χερῶν ἐλέγχετο
 Τυρῶ,

Iam verò & circiter stadia
 trecenta nauigaueramus,
 quum ad insulam delati,
 non adeò magnam, & eam
 desertam, aquas hausimus,
 (iam enim defecrant) tau-
 rosq; sylvestres ibi duos ar-
 cu consecimus. Ipsi autem
 tauri cornua non in fronte,
 sed in ipsis habebant oculis,
 ut a Momo placuit. Post pau-
 lum in pelagus deuenimus,
 non aqueum, sed lacteum: &
 in eo insula apparebat alba,
 referta vitibus. Erat autem
 insula caseus maximus, ve-
 hementer coagulatus, quem-
 admodū postea comedentes
 didicimus. Eius autem cir-
 cuitus stadiorū vigintiquin-
 que: & vites vuis scatebant,
 ex quibus lac, non vinum
 expressimus. Templum au-
 tem erat in media insula
 Galatæe Nereidi sacrum,
 sicut ostendebat epigramma.
 Quamdiu igitur in insula
 confedimus, escam quidem
 nobis ac cibū terra suppedita-
 uit: lac autem ex vuis ex-

pressum potum. Regnare autem in regionibus illis dicebatur

HH

c Tyro

Τυρόν ἐ Σαλμωνείας, μὴ τὰ πλὴν
 ἐπὶ τῆς ἀπαλλαγῆς, τὰ πλὴν
 παρὰ τὸ Ποσειδῶν ὅτι λαβῶν
 πλὴν τιμῶν, μέναντος δ' ἡμέ-
 ρας ἐν τῇ νήσῳ πύργῳ, τῆ ἐκτῆς
 ἐξαρμίσθη, αὔρας μὲν τινὸς
 πρᾶξι μὲν ἴσους, ἡφουδμον ὅτι δὲ
 ἴσους τῆς θαλάσσης, τῆ ὄψις
 ἢ ἡμέρας πλείοντος, οὐκ ἔτι
 δὴ τ' ἰάλακτι, ἀπ' ἡδύϊν
 ἀλμυρῶν ἢ λυανῶν ὕδατι, κα-
 θορῶν ἀνθρώπων ποταμῶν,
 ἰσὶ τ' ἰσχυρῶν ἐστῆντας,
 ἀπαντα ἡμῖν πεσοικῶτας,
 καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μέ-
 θη, πλὴν μόνων τ' ποσειδῶν ἰσῶ-
 τα ἢ φέρινα ἔχον, ἀπ' οὗ
 δὴ, οἶμα, ἢ ἰκαποῦδ Φη-
 λόποδον. ἰθαυμοσομῖν ἔρ,
 ἰδόντων δὲ βασιλοῦς. ἀπ'
 ἡμῶν ἰσῶν τῶν λυμῶν,
 καὶ ἀδρῶν ἰσοποροῦτας. οἱ
 δὲ καὶ προσέειπον ἢ ἰσοποροῦ-
 ἢ ἡμῶν Ἐκλυκῆ φωνῆ, ἰλιγῶν
 τῆ ἐς Φηλῶν πλὴν αὐτῶν πα-
 ρίδα ἰπέγρον. μέχρι δὲ δὴ
 τινὸς σωαδοιπόρου ἡμῖν
 παρὰ θύρας, ἔτα ἀπρᾶπο-
 μῶν οἱ τ' ὁ δὲ ἰθάδισον, ἰνπο-
 αμῖν ἰπῶν ξάμφοι, μὴ δὴ
 ἰσῶν, ποταμῶν ἰθαυμῶν.

c Tyro Salmonei filia, cum
 è vita discessisset, eo à Ne-
 ptuno honore accepto. Ex-
 actis autem in insula diebus
 quinque, sexta egressi sumus
 porium, tranquillo quidem
 mari ab undis, ac aura qua-
 dà impellente. Porò octava
 die nauigantes non ampliùs
 per lac, sed in salsa ac cæru-
 lea aqua, videmus homines
 multos supra mare decurren-
 tes, omnino nobis similes &
 corporibus & magnitudi-
 ne, præter solos pedes, si-
 quidem hos suberinos habe-
 bant. Quare, ut existimo,
 & Phellopodes appellati
 sunt. Mirabamur autem cum
 videremus eos non demergi,
 sed supra fluctus extare, in-
 trepideq; incedere. Qui &
 accedentes, saluârunt nos
 Græca voce dicebant autem
 se in Phello patriâ suam pro-
 petare. Comitabantur autè
 aliquosq; nos procurrentes,
 postea cōuersi ab iinere ibat,
 felicem nobis nauigationem
 cōprecai. Post paululū verò
 & insulæ multæ apparère.

Propè

πηλοσίον ἢ ἐξ ἀειερῶν ἢ Φη-
 λῶ, ἵς τῶ ἰκίνοι ἰσπασθον,
 πότις ἐπὶ μὲν ἀλοῦ καὶ σπονδύλῃ
 Φηλοῦ καὶ κικυμύῃ. πόρρω
 ἔσθ' ἢ καὶ μάκρον ἐν δ' ἐξ ἱᾶ, πρὸς
 τὴ μίξιαι, καὶ ὑψηλότατοι,
 καὶ ὄρη πολλὰ ἀνικαίετο· καὶ ἄ
 ἢ τῶ πρόραρον, μὴ αὐρατῆα
 καὶ τὰ πρὸν, σαθίς ἀπὸ γῆ
 ἐκ ἐλάτης πρὸς τὰ ποσσίων. ἢ δὲ
 ἢ πηλοσίον τὴ ἡμῶν, καὶ θάυς
 μασί τις αὐρα πρὸς τὰ ποσσίων
 ἡμῶν, ἢ δὲ καὶ ἀπὸ δῆλος, οἶον
 φασίον ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδο-
 τος, ἀπόθεν τῆς ἀπὸ δῆλου
 ἀραβίας. οἶον ἔσθ' ἀπὸ ῥόδου
 καὶ ναρκίσσος καὶ ὑακίνθου, καὶ
 κείνων ἢ ἴων, ἔτι ἢ μυρσίνης
 ἢ δάφνης καὶ ἀμυγδαλῆος, ἵς
 ἔσθ' ἡμῶν τὸ ἴδιον πρὸς δὲ ἀλ-
 λῶν, καὶ ἔσθ' ἢ τὴ ὀδύνη καὶ ἔσθ'
 ἔσθ' ἐκ μακρῶν πόρων ἐπὶ τὴ
 τῶν, καὶ ὀδύνην ἢ δὲ πηλοσίον
 ἢ νύσος ἐπιγνώμεθα. ἔσθ' αὖ
 καθ' ἑαυτῶν διμῆτος τὴ ποσ-
 ῆος, πρὸς τὰ ἀπὸ δῆλου καὶ μί-
 ρατος, ποταμοὶ τὴ ἔσθ' ἡμῶν,
 ἐξ ὀδύνης ἢ ῥέμα ἐκ τῶν ὀδύνη-
 των, ἔτι ἢ κερμῶνας καὶ ὑ-
 νας, καὶ ὄρη αὐτοῖα, τὰ μὲν
 ἐπὶ τῶν ἰόντων ἔσθ' αὐτα, ποταμοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἰόντων.

Propè quidem à laua Phelo-
 lo, ad quã illi properabant,
 quæ ciuitas super magno ac
 rotundo subere habitabatur.
 Longè autè & ad dexteram
 magis, quinq; maxime infula
 & altissima, ubi ignis accē-
 debatur multus. Ad prorā
 aut vna lata & humilis, di-
 stans stadijs non minùs quinq;
 gentis. Iã verò nõ procul ab-
 eramus, cum mira quædam
 nos afflauit aura, dulcis &
 odorifera, qualem historicus
 Herodotus à felice Arabia
 spirare dicit. nã qualis à ro-
 sis, narcissis, hyacinthis, lia-
 lijs, violis, myrto, vel lauro
 redolere cõsuevit, talis nobis
 odor aspirauit, à quo delini-
 ti, boniq; aliquid lögis ex la-
 borib. sperantes, iã in insulã
 propè adueneramus. Hic &
 porius videmus plurimos
 tranquillos, & magnos, ni-
 tentiaq; flumina leniter in
 mare prorumpere, prataq; &
 syluas & canoras aues, par-
 tim quidem per littora canē-
 tes, multas autè super ramis.

ἦν δὲ ἡ ἀπὸ τῆς Διὸς ἐπιβίβαστος
 αὐτῶν ἡ Τηλεμαχίδης, ἣτις καὶ
 αὐτὸν συνῆκε τοῖς ἥρωσι,
 ἣτις καὶ μὴ. καὶ γὰρ οὐδὲν ἄλλο
 ὅτι μιν ἤνοι, καὶ αὐτὸν ἀπὸ
 Τόνοι. τὴν δὲ ἡ, πομπῶν ῥηθῆναι
 τῶν, ὁ Ραδάμανθους ἀπεφάσκει
 νελ. νῦν δὲ αὐτὸν πτόμωρον ἡ ἴλη
 κείδης, παραδοθῆναι ἰππο
 κρωταῖς Κῶφ ἰατρῶν, ὕστερον
 δὲ σφωρον ἄγντα, μετῆκα
 ἡ συμφορῆς. Δαυτέρα δὲ ἡ
 κείδης ἰρωτικῆ, Θησείας καὶ
 Μενελάου, ἐπὶ τῆς Εὐφύης ἰσ
 γωνισμῶν, ποτὲρ αὐτὸν
 καὶ σωικῆν. καὶ ὁ Ραδά
 μανθους ἐδίχασε, Μενελάου
 σιωπῆν αὐτῶν, ἣτις ἡ ἑσῶν
 ἴα πονύβουτι, καὶ λινδωάβου
 τι ἡ γάμος ἔνικον, καὶ γὰρ αὐτῶν
 Θυσίᾶ καὶ ἄλλας εἶνα γυναι
 κας, τῶν τε Ἀμαθῶνα, καὶ τὰς
 ἡ Μίνω ἡ θυγατέρας. πρί
 τη δὲ ἰδικωδῆ ἐπὶ περὶ φίας,
 Ἀλεξάνδρου τὴν Φιλίππου,
 καὶ Ἀννίβῆ ἡ Καρχηδονίῳ,
 καὶ ἔδοξε μετῆκα ὁ Ἀλέ
 ξάνδρος, καὶ ἄρῶν αὐτῶν
 ἐπέθω παρὰ Κύρου τὸν Πέρ
 σην, τὸν πρότερον. τῆς ταυ
 δὲ ἡμῶν περὶ ἡ γῆν.

Erat autem prima causa^f de
 Aiace Telamonio, an illi in
 herouū numero esse liceat, an
 non. Accusabatur autē quōd
 furijis actus seipsum necasset.
 Denique multo prius habito
 sermone, visum est Rhada
 mantho, hausto elleboro, ac
 demū respiscenti, tradere eū
 Hippocrati Coo medico, in
 deq; iam in herouū conui
 uium recipi. Secunda autem
 causa amoris erat, Thesei
 scilicet ac Menelai pro He
 lena certantium, viri illa
 cohabitare debeat. Et Rha
 damanthus quidem eam Me
 nelao adiudicauit, qui coiū
 gij huius gratia tantis olim
 laboribus sese obiecerit, pe
 riculisq;. Etenim & Theseo
 ipsi alias esse mulieres, Ama
 zonem ac Minois filias. Ter
 tia verò de præeinentia in
 ter Alexandrum Philippi fi
 lium, & Hannibalem Car
 thaginensem. visum est Alexā
 dru præcellere, eiq; sedes po
 sita est apud Cyrum Persens
 primum. In quartam autem
 causam nos adducti sumus.

ἢ ὁ ἦρετο, τί παθόντων, ἔτι
 ζώντων, ἰδὲ χάρις ἐπιδαίμων.
 ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγεσά-
 μεθα. ἔτα δὲ μετασητάμην ὅ-
 ἡμᾶς, ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ ἐσκέ-
 πτετο, καὶ τοῖς σωῖστροῖς ἰκοι-
 νῶτο περὶ ἡμῶν. συνώφρονον
 δὲ ἄλλοι τὲ ποιοί, καὶ Αἰεσί-
 δης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθλωῶτος.
 ὧς δὲ ἔδοξεν πῶτος, ἀπεφίνατο
 ὁ ἦς πολλὴν παραμοσῶν καὶ
 ἔαπερ δαίμων, ἐπέδ' αὖ ἀπ' ἑσ-
 θωρῶν δουρῶν τὰς ἀθῶνας,
 τὸ δὲ νῦν, εὐτόν χρόνον μετ-
 ναύτας ἐν τῇ ἡσῶ, ἢ σωστρο-
 ῖν θέντας ὧς ἡρώων, ἀπὸ τοῦ
 ὄρου. ἔταξεν δὲ ἢ τὴν περὶ ἡμι-
 αῶν τῆς ἐπιδαίμων, καὶ πλεον
 μιλῶν ἐπ' αὐτῶν, τὸν ἔνθρον, ἐὼς
 μάτων ἡμῶν ἢ σφάνων πε-
 ρὸ ἑσθῶντων, ἐκεῖθεν μεθ' αὐτῶν
 ἢ εἰς τὴν πόλιν ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν
 μακάρων συμπόσιον. αὐτῶν δὲ
 ἔρη ἡ πόλις παρὰ χροσῆν. τὸ δὲ τῆ-
 χος πρὶν δὲ σμάρδαδιον, πύλαι
 δὲ αἰσιρὶ ἐπ' αὐτῶν, πᾶσαι μονόφυ-
 λοί, λιναμάμιοι. τὸ μὲν τοῖ
 ἔστατον τῆς πόλιος, καὶ ἡ ἐν-
 τὸς τοῦ τέχους ἢ ἐλεφαντίνου.

ὅ is quidem interrogavi,
 quidnam in causa esset quodd
 adhuc viui ad sacrum illum
 locum deuenissemus. Nos au-
 tem ex ordine cuncta illi e-
 narrauimus. Tum nobis pau-
 lulum è loco summotis, secu-
 diu pēstabat, & de nobis cō-
 municabat cum assessoribus.
 Confederant autē ei eum aliq
 multi, tū ὅ Atheniensis Ari-
 stides, cognomēto iustus, cui
 ut placuit decreuit, ut dare-
 mus pœnas curiositatis ὅ
 peregrinationis, postquam
 moreremur. Nunc verò præ-
 scripto tenet: τε licere nos
 bis in insula apud herœas
 versari, indeque abire. Præ-
 scripsit autem recessus ter-
 minum, non amplius quàm
 mensium septem. Hinc sua
 sponte defluentibus fertis à
 nobis, soluebamur, ac in vr-
 bem adducebamur, ad beas-
 torum conuiuium. Ipsa au-
 tem ciuitas tota aurea, mus-
 rus verò smaragdo lapide
 cingitur. Porro portæ se-
 ptem sunt, omnes ex integro ligno ὅ amomo. Pauimen-
 tum verò ciuitatis, ὅ quæ intra mœnia est, terra eburnea :
 omnium

θοί ἢ πάντων θεῶν, βυρλί-
 λου λίθου ἠκοδομημένοι καὶ
 βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μο-
 νόλιθοι, ἀμύθιστοι, ἐφ' ὧν
 ποιεῖσι τὰς ἱκατόμβας. περι-
 δεῖ πλὴν πόλιν ἔειπώσαμὸς μν-
 ρῶν ἢ καμίσιν, τὸ πλεονεχθῆ-
 ῶν ἱκατόν βασιλικῶν, Βά-
 θος ἢ ὡς ἐν ἄνδρῶν, κατὰ
 ἄλκιμον αὐτοῖς, οἱ κοινὸι μὲν ὡς
 ὑδατινοί, ὡς ἑλινάμωμοι ἔ-
 κατόμβοι, ἀντὶ μὲν τοῖς ὕδασι
 ἢ ἐν ταῖς πνέουσι θρόσθ-
 θερμῶν, ἰδιῶτι δὲ ἡδῶντα,
 ἀραχνίοις καὶ πλοῖσι, πορφυροῖς,
 αὐτοῖς ἢ σώματ' ἢ ἐκ ἕχουσι
 ἀπ' ἀναφῆς, ἢ ἀφροκοῖ ἔσι,
 μορφῶν ἢ ἢ ἰδίων μόνον ἢ μ-
 φάνοι. καὶ ἀσώματ' ὄντων,
 ὅμοι' ἔν ἔσσι, ἢ ἑλινώται,
 καὶ φρονδοῖ, καὶ φωνῶν ἀφῆ-
 σι, ἢ ὅπως ἔοικε γυμνῆ τις ἢ
 ψυχῇ αὐτῶν περιπολεῖν, πλὴν
 ἢ σώματ' ὅμοιότητα περι-
 καμίνη. ἢ γουὸ μὴ ἀψα τό-
 τισ, ἐκ ἄν ἰδέσθαι μὴ εἶνα
 ὅμοια τὸ ὄρωμενον ἄσι φῶσ
 ἢ σκιαὶ ὄρθω, οὐ μέλαινα.

γῆρας

videtur non esse corpus. Sunt enim vi umbrae rectæ, nō nigrae.

omnium autem deorum tem-
 pla, beryllo lapide constru-
 eta sunt, & altaria in eis ma-
 xima, vno è simplici lapide
 Amethysto constant: in qui-
 bus & dijs immolant. Circa
 ciuitatem verò fluius de-
 fluit vnguento optimo: hu-
 iusq; latitudo regalium cus-
 bitorum centum: altitudo,
 vt comode nare posses. Por-
 rò ipsius balnea, domus ma-
 gnae sunt vitreae, cynamo-
 mo succensa. Atqui pro aqua
 ros tepidus in preliibus ser-
 uatur. Utuntur autem vesti-
 bus purpureis, tenuissimis as-
 reanarum telis. ^h Hi corpa-
 ra non habent, sed & impal-
 pabiles sunt, & absq; carne.
 Formam autem & effigiem
 solam habent ac ostendunt.
 Incorporei tamen cum sint,
 stant, mouentur, intelligunt,
 vocemq; emittunt: omninòs
 que videtur eorū anima nu-
 da quaedam circumuagari,
 corporis similitudine circū-
 cundata. Si quis autem non
 tetigerit, non credet quòd

γηροσκηδ δ' ἔσθης, ἀπ' ἐφ' ἧς
 ἀρ' ἡλικίας ἔλθῃ, παραμείνα.
 ἔμην ὑδ' ἢ νύξ παρ' αὐτοῖς γί-
 γνεται, οὐδ' ἡμέρα πῶνυ
 λαμπρά. ἀπὸ καθ' ἑαυτὴν τὸ
 λυκαογῆς ἦδ' ἡ πῆξ ἔσθ' ἡμε-
 ρῶ ἀνατέλλαντ' ἡλίου, τοῖδε
 ἔρ' φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ
 μὲν τοῖς ἡμέρῳ μεταρ' ἰσοσι-
 ζῆτος· ἀπὸ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ
 δὴ, ἢ ἔς ἀνέμῳ· πῶν δ' ἔρ' οὐ-
 ρῶ. ἢ ἢ χάρα, πᾶσι μὲν ἀν-
 θεσι, πᾶσι δὲ φυτόις, ἡμέροισ
 τὲ καὶ σκηροῖς τεθνησιν. ἀπὸ
 γὰρ ἀμπελοῖς καθ' ἑαυτοῖς ἀ-
 σι, ἢ κατὰ μῦθον ἕκαστον καρ-
 ποφοροῖσι. τὰς δ' ῥοιὰς καὶ τὰς
 μυθίας, καὶ ἀπὸ τῶν ὀσάραμ
 ἔλθῃσιν ἢ ἐν τρισηκονταετα-
 ροῖς ἐνδὸς γὰρ μῦθου, τοῦ παρ'
 αὐτοῖς Μινῶς, ἄλλ' ἑκατοπο-
 ρῆσιν. ἀπὸ γὰρ πῶν, οἱ ἑκατὸν ἀρ-
 τῆς ἔδωκεν ἐπ' ἀκρῶ φυτόισιν,
 ὡσπερ μυθίας. πῶν δὲ πῶν
 τῶν πῶν, ὑδ' ἀπὸ μὲν πῶν-
 τε καὶ ἐξ ἑκατοῦσα ἢ τριακόσια,
 μῦθου δ' ἀπὸ τριακόσια, μῦ-
 ρου δ' ὡς τριακόσια, μῦρ' ὄστ' αὖ
 μῦρ' τοῖς ἀντοῖς ἢ ὡς τριακόσι γά-
 νακ' ἢ ἑκατὸν, καὶ οἷν δ'
 ἢ ἑκατὸν.

Senescit nemo, sed ea etate
 qua se eò consulit, perman-
 net. Deniq; hie haudquaquã
 est nox, neque dies admo-
 dum clara, sed quale cre-
 pusculum esse solet, iam au-
 rora apparenre ante orien-
 tem solem. talis lux terram
 habet. quare & unum solum
 anni tempus nouere. Semper
 epim apud eos ver est, vnusq;
 ventus spirat Zephyrus. At
 locus cunctis quidẽ floribus,
 omnibus mansuetis plãtis &
 umbrosis viret. Que illic
 sunt vinea, duodecies quo-
 tannis ferunt, & singulis mē-
 sibus uas reddunt: mala ve-
 rò granata ac malos, cete-
 raq; poma ter decies ferre di-
 cebant. Nam mense qui apud
 eos Minous appellatur, bis
 ferre fructũ: pro frumẽto ve-
 rò spica in summitate para-
 tos panes emittit, vt fungos.
 Fõtes sunt per ciuitatẽ, aquaẽ
 quidẽ quinq; & sexaginta ac
 trecenti: mellis verò alij totis-
 dem: vnquenti quingenti: ve-
 rum & hi minores sunt. fluz-
 mina lactis septem, & vini o-
 cto.

ἡ δὲ τὸ δὲ συμπόσιον ἕξω τὸ πό-
 λος πεποιήσθαι ἐν τῷ Ἐλευσίῳ
 ἡσυχασίῳ περὶ τῆς λαμῶν δὲ
 ἐν τῷ Ἰσθμῷ καὶ περὶ αὐτῶν
 ἕλη παντοῖα, πικρὰ, ἐπισκιά-
 ζουσα τῆς ἡσυχασίῳ. καὶ σφω-
 μὲν δὲ ἐν τῶν ἀνθρώπων ἰσο-
 βίβητοισι. ἀφρονουῦται δὲ, καὶ
 ἀφροσύνην ἕκαστοι ἀνέμοι,
 πολλοὶ γὰρ οἰνοχοοῦν τὸ
 εἶδος δὲ φρονουῦται, ἀπὸ τῆς δὲ
 φρα περὶ τὸ συμπόσιον ἕξω
 λινά, μεγάλα, τῆς διαχυσι-
 τῆς ἕξω. ὁ καρπὸς δὲ ἐστὶ τῆ-
 τῶν τῶν ἀνθρώπων, ποτήρια
 παντοῖα καὶ τὰς ἡσυχασίῳ,
 καὶ τὰ μεγάλα, ἐπεὶ δὲ ἄρπα-
 ρίχτις ἐστὶ τὸ συμπόσιον, τῆς
 γέσας ἐν τῷ καὶ δύο τῶν ἰσπα-
 μάτων, παρατίθεται, τὰ δὲ
 αὐτῶν οἴνου πλήρη γίνε-
 ται ἕτω μὲν πίνουσι. ἀντι δὲ
 τῆς φρονουῦται, καὶ ἀνδρόν, καὶ
 τὰ δὲ τὰ μεσικά ὄρνεα,
 ἐν τῶν πολλοῖσιν λαμῶν
 τοῖς εὐμοσίῳ ἀνθολογοῦ-
 τα, κατατίθεται αὐτῶν, μετ'
 ὅσων ἰσπαμάτων, καὶ
 μὲν καὶ λυγίζονται ὅσων νε-
 φέλα πικρὰ ἀνασπάσα-
 σαι μύρον ἐν τῶν πικρῶν,

Ho. Conuiuium autē celebra-
 tur extra ciuitatem in campo
 i qui Elysius vocatur. Etenim
 pratum est pulcherrimum, et
 circa illud nemus omni ar-
 borum specie constitum, um-
 bram discubentibus faciens.
 stratum autem substernunt et
 floribus. Ministrant quidē ac
 cuncta afferunt venti, prae-
 terquā quod vinū nō miscēt.
 siquidē ea non indigent. nam
 circum conuiuium arbores
 sunt vitreae, magnae, et micāte
 viro. harum fructus pocula
 sunt omni specie operis ac
 magnitudinis. Vbi autē quis
 ad conuiuium accesserit, vinum
 ex illis vel duo decerpta
 mensis apponit: ea conse-
 stim vino replentur. Pro ser-
 uis derō, lusciniæ canoraesque
 volucres caterae, flores et
 proximis pratis ore legentes,
 cum cantu eos superuolant,
 asperguntque. Porro ungun-
 tur ad hunc modum: Dense
 nubes unguentum combibe-
 tes et fontibus ac flumine,
 supraque

ἑλόμεαι δ' ἀπὲρ καὶ τῶν ἐ-
 πισόμεω, ὅς τις παρ' αὐ-
 τοῖς ἰδρασάμω. πάντας μὲν
 τὸς ἡμιθέους, καὶ τὸς ἐπίλιον
 στρατώσαντας, πλὴν γὰρ δὴ τὸ
 Λοκρῶν Αἴαντος· ἡκῆνον δ'
 μόνον ἔφρασκομεν ὅτι δασ-
 βῶν χάρις ἡολάξιδω. βαρ-
 βάρω δ', Κύβος τε ἀμφοτέ-
 ρος, καὶ τὸν Συθελω Ανάχαρ-
 σιν, καὶ τὸν Θρακῶν Ζάμολ-
 ξιν, καὶ Νομάριον Ἰταλιότιον,
 καὶ μὴ καὶ Λυκέρω τὸν
 Λακιδαιμόνιον, καὶ Φακίω-
 να καὶ Τιμόν, τὸς Ἀθλωάνας,
 καὶ τὸς Ὠφῶς, ἄνω Πειεάνθω.
 Ἰδωρ δ' καὶ Σοκράτιον τὸν
 Σοφρονίσκω, ἄδολοχοῦ-
 τα μετὰ Νέστορ καὶ Παλα-
 μέδω· περὶ δ' αὐτὸν ἦσαν
 Υάκινθος τε ὁ Λακιδαιμό-
 νιος, καὶ ὁ Ὀρσπιδὸς Νάρκισ-
 σος, καὶ Ὑμάς, καὶ ἄλλοι ἑταί-
 ροι· μοι ἰδόμεαι ἔργων τῶν Υα-
 κίνθω, τὰ ποτὰ δ' οὐδ' ἡκῆ-
 σον διήλυσεν. ἐλέγχετο δ' ἡ-
 λωπῆσαν αὐτῶν ὁ Παλάμαν-
 θος καὶ ἡπαδικένω πομπῆς,
 ἡδωτῶν αὐτὸν ἐν τῆς νύκτος,
 ἡρηνάριον, καὶ μὴ θέλη, ἄ-
 ρῆς τῶν ἀρνεῶν, ἡυλάδα. Πλάτων δ' ἐμὸν καὶ παρ' αὐ-

Volo & ex insignibus viris
 quos apud eos vidi, dicere.
 Omnes quidem semideos
 & qui sub Ilio militauere,
 præter Locrensem Aiace:
 nam hunc solum dicebant in
 impiorum loco supplicio af-
 fici. Barbarorum aut virumq
 Cyrum, Scythâq Anachar-
 sim, & Thracem Zamolxim,
 Numamq Italicum, necnon
 & Lacedæmonium Eycur-
 gum, & Phocionē & Tellum
 Athenienses, & præter Peirā-
 drum sapiētes omnes. Vidi &
 Socratē Sophronisci filium
 eū Nestore & Palamede nu-
 gantem: circa quē Hyacin-
 thus Lacedæmonius, & The-
 spieus Narcissus, Hylas, ali-
 que formosi. Videbatur autē
 Hyacinthū amare, idq mul-
 tis argumentis. Ferebatur
 autem illi succensere Rha-
 damanthum, & sæpenumerò
 comminatum, si pergeret
 ineptire, se illum ex insu-
 la eieciturum, aut nisi omissa
 simulatione conuiuaretur.
 Solus Plato non aderat,

ἀπὸ ἐλπίδος καὶ αὐτὸς ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ αὐτῇ ἀναπλασάσθαι πόλι-
 οὐκ ἔστιν, καὶ ὁμοίως τῇ πολιτείᾳ,
 καὶ τοῖς νόμοις, οἷς σωτήρα
 ψεῦδος πολιτεύσασθαι, οἱ μὲν τοὶ
 ἄλλοι Ἀεὶσιππὸν τε καὶ Ἐπί-
 κκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς
 ἐφίροντο, ἡ δὲ αὖτε ὄντων, καὶ
 λιχαρισμοῖσι καὶ συμποτι-
 κῶτασι. παρὰ δὲ καὶ Ἀίσω-
 πῳ ὁ Φρύξ τέτονος, ὃς καὶ
 γυλοποιῶ καλεῖται. Διογένης
 μὲν γὰρ ὁ Σινωπὴς τοσούτων
 μετὰ τὸν τοῦ νόμου, ὡς
 γῆμα Λαίδη πλὴν ἰταίραν,
 ὀρχηθῆσαι τε, ἢ μὲν πο-
 δάκτις ἀνισάμενον, καὶ παροί-
 νον. τῶν δὲ Στωϊκῶν ἰδέσθαι
 παρὰ τὴν ἡμέραν ἐλπίδος ἀνα-
 βάντων τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον
 νόμον. ἀκούσας δὲ καὶ Χρυ-
 σίππου, ὅτι ἢ πρότερον αὐτῷ
 ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις,
 πρὶν τὸ τέτατον ἰαυτὸν ἐν-
 διβοῦσαι. τὸς δὲ Ἀκαδη-
 μεικὸς ἐλπίδος ἰταίραν ἡμι-
 θῆναι, ἰταίραν δὲ ἴτι, καὶ ἡ-
 σκίανθαι μὴ δὲ ἢ αὐτὸ τῶ-
 τό πως καταλαμβάνειν, ἢ
 καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἴσθαι.
 αἴτιος τε καὶ τῶ ἐπὶ τῷ Πα-

sed conditam à se ciuitatem
 habitare dicebatur, ubi re-
 pub. & legibus quas tulerat,
 vteretur. Porro Aristippus &
 Epicurus primi apud illos habebantur,
 cum hilares essent, & Leti, com-
 potoresq; suauissimi. Ade-
 rat & Phryx Aesopus, quo
 homine pro morione viuuntur.
 Atqui Diogenes Sinopen-
 pensis tantum à pristinis mo-
 ridus degenerauerat, ut Lai-
 dem meretricem duceret & u-
 xorem, & subinde surgeret,
 ac temulentus saliret, debacchareturq;
 Stoicorum autem aderat nemo: nam ad
 huc illos rectum virtutis ver-
 ticem ascendere aiebant.
 Quin & id de Chrysippo
 audiimus, illi non prius fas
 esse ut insulam ingrederetur,
 quam iam quarto se ellea-
 boro purgaret. Academicos
 dicebant velle quidem veni-
 re, continere se tamen, & ad-
 huc considerare: neq; enim
 satis adhuc capere num us-
 quam talis insula sit, nec-
 ne. Verum, ut coniecit, Rha-
 damanthi

δαμάνθῳ, οἷμα, λείονι =
 δολοκράτῳ, ἀτι καὶ τὸ λει-
 γύειον αὐτοῦ ἀνγκυρότου. πολ-
 λὸς δὲ αὐτῶν ἕφασκον ὄρ-
 μηθῆτας, ἀποκεθάρῳις ἀ-
 φικνεύμοις, ἐπὶ νωθείας δὲ
 ἀρδέπρωδα, μὴ καταλαμ-
 βάνοντας, καὶ ἀνασπίφην ἰκ-
 μίσις τῆς ὁδοῦ. οὗτοι μὲν δὲ ἔ-
 σαν ἀξιολογώτατοι τῶν πα-
 ρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα
 τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ μετὰ τῶ-
 ῶν Θυσιά. περὶ δὲ σπουδ-
 σίας, καὶ ἀφροδισίων οὐτά
 φρονέσι. μισοῦνται μὲν ἀνα-
 φανδῶν, πάντων ὀρώντων,
 καὶ γυναιξὶ καὶ ἄρσιν, καὶ
 ἐδάμῳς τῶν ἀσχεδῶν αὐτοῖς
 δοκῶν. μόνῳ δὲ Σωκράτης
 διώμενος, ἢ μὲν καθαρῶς
 πλησιάζειν τοῖς γυναιξὶ καὶ μὲν
 τοῖς πάντων αὐτῶ ἐπιτορῶν
 καταγγέλλομεν. πομπάνις
 γυνὴ ὁ μὲν Υἱάκινθῳ ἢ ὁ
 Νάρκισσῳ ἰερολόγῳ, ἱκῶ-
 ὁ δὲ ἢ ἡρῆῶ. αὐτῶ γυναικῶν
 εἰσι πᾶσαι λοινᾶι, καὶ ὁ
 δὲ λας φρονεῖ τῶ πλησίον.
 ἀπὸ εἰσι τῶ μάλιστα Πλάτων
 νικητάτοι. καὶ οἱ πᾶσι δὲ
 παρέχουσι τοῖς βρομύμοις,

damanthi iudicium haud-
 dubie metuerunt, utpote qui
 forum iudicarium sustule-
 rint. Quaquam non paucos
 ex illis excitatos fama erat,
 ut eos qui illuc praecesserāt,
 subsequerentur, verūm praē
 pigritia defecisse, neque po-
 tuisse assequi, sed ē medio
 itinere rediisse. Hi igitur ino-
 ter eos qui aderant, erāt ma-
 ximē memorabiles. Enimue-
 rō Achillem ὃ post illum
 Theseum in primis colunt.
 Quod verō ad coiū ὃ Ve-
 nerem pertinet, cōmiscetur
 sceminis simul ὃ maribus
 palām, ὃ spectatibus omni-
 bus, idēq; haudquaquam tur-
 pe arbitrantur. Solus verō
 Socrates deierabat, se inno-
 center cū iuuenibus versari,
 et quidem cū omnes illū peie-
 rare sciret. Siquidem Hyacin-
 thus ὃ Narcissus fatebātur,
 ille autem negabat. Feminae
 sunt omnibus cōmunes, neq;
 quisquam vicino invidet,
 sed sunt certē in hac re ma-
 ximē Platōnici. Pueri quo-
 que volentibus se exhibent,
 nihil

ἄν ἀντιλέγοι ντόν. ἔπα δὲ οὐ
 ἦ πρῆς ἡμέραι διηγηθῆσθαι,
 καὶ πῶς ἐπὶ τῶν ὀμίρων
 ποιητῶν, σχολῆς ἕως ἀμφοῖν,
 τὰτις ἄλλα ἰσχυθῆσθαι, καὶ
 εὐχῆν, ἀγῶν τὸ μέγιστον
 παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ἵστασθαι.
 ὃ δὲ ἄλλος ἢ ἀγνοῖν ἴφασκον
 εἰ ἢ γὰρ Χίον, οἱ ἵΣμυρνῶν,
 ποιοῖ δὲ Κολοφώνιον αὐτῶν
 νομισσοῖν. εἴν μὲν τοι ἱλίου
 Βαβυλῶνι. καὶ παρὰ γὰρ
 τοῖς σοφισταῖς, ἔχουσι,
 ἀπὸ Τιγράνης λαθεῖσθαι ἕ-
 στρον δὲ ὀμυροῦσας παρὰ
 τοῖς Ἑλλησιν, ἀνάξει τὴν
 ἔσσηροῦσιν, ἔτι δὲ καὶ περὶ
 τῶν ἀδελφῶν σίχων ἱππο-
 κράτων, εἰς ἑκείνους εἰσι γὰρ
 γραμματικοί, καὶ ἴφασκον πάν-
 τας αὐτῶν εἶν. κατιζήνοσον
 οὐτ' ἀμφὶ τῶν Ζηνοδοτοῦ
 καὶ Ἀρίππορου γραμματικῶν
 σοφῶν τὴν ψυχολογίαν.
 ἔπα δὲ τῶν ἱκανῶν ἀπικί-
 νετο, πάντων αὐτῶν ἡρώτων
 τίς ἀποτε εἴη τῶν μὴ δὲ
 τὴν ἀρχὴν ἱποκράτου. καὶ
 εἴπῃ, ὅς ἔστωσιν ἰσχυθῆσθαι αὐ-
 τῶν, μὴ δὲ ἰσχυθῆσθαι.

Sic enim, inquit, mihi in mentem venit, nihil studio agenti.

nihil reluctantes. Vix autem
 duos aut tres totos dies ve-
 neram, cum accederem Ho-
 merū poetā : nam utriq; oculis
 erat : cum alia multa, tum
 illud rogabā, cuius esset, dis-
 cens illud maxime apud nos
 ad hūc usq; diem esse in con-
 troverfia. At ille se nescire
 respondit. Nam quidā Chiū,
 alij Smyrnæū, alij Colopho-
 niū eum arbitrātur, ipse ve-
 rò se Babyloniū esse aiebat :
 siquidem à civibus suis non
 Homerū, sed Tigranem vo-
 catum fuisse : postea verò cū
 apud Græcos obsidis officio
 functus esset, pristinam ap-
 pellationem mutasse. Rogā-
 bā præterea, num ἔῃ verus
 sus qui vulgò reijciuntur, ab
 se cōscripti essent, necne. Illi
 aut omnes suos esse assicura-
 bat. Ibi ego Zenodoti et A-
 ristarchi grammatici frigi-
 das ratiocinationes nō potui
 non damnare. Vbi autē hæc
 abundē disseruit, iterum ro-
 gabā, quamobrē ab ira poetæ
 matris sui initium sumpserit.

καὶ μὴδὲ κενεὸν ἐπιθύμου
 εἶδεναι, ἀ πετέραν ἔγραψεν
 τὴν Ὀδυσσεῖαν τῆς Ἰλιάδος,
 ὡς ποιοῖ φασιν, ὃ δὲ ἄρ' ἔστι.
 ὅτι καὶ ἔστι τρυφῆς ἰσχυρῶς,
 αὐτὸς περὶ αὐτῆς λέγουσιν, αὐ-
 τικὰ ἠπιστάμην ἰσχυρῶς, ὡς
 εἶδεναι πωθανοῦσα ἰσχυρῶς.
 ποικίλεις δὲ καὶ ἄποσι τῶτο
 ἰποῖον, εἰ ποτε αὐτὸν οὐ-
 κὴν ἄγοντα ἰσχυρῶς περὶ αὐ-
 τῆς ἄρ' ἐπιπυθάνομην αὐτῆς,
 καὶ ὅς πεθύμως πάντα ἀπι-
 πρίντο, καὶ μάστιγα κατὰ τὴν
 δίκην, ἰσχυρῶς ἐκράτουν. ἰσχυ-
 ρῶς τὴν γραφὴν κατ' αὐτῆς
 ἀπηνυγμένη ὑβρίας, ἰσχυ-
 ρῶς ἔφ' οἷς αὐτὸν ἐπὶ τῆ
 ποιήσῃ ἰσχυρῶς, καὶ ἰσχυρῶς
 σὺν Ὀμηρῶ, Ὀδυσσεῖος σὺν
 νηγοροῦτῶ. κατὰ δὲ τὸς
 αὐτὸς χρόνος τέρας, ἀφίκε-
 το καὶ Πυθαγόρας ὁ Σά-
 μιῶς, ἰσχυρῶς ἀμαγῆς, καὶ
 ἐπὶ τοσούτοις ἰσχυρῶς βιοτάσας,
 καὶ ἰσχυρῶς τῆς ψυχῆς τὰς
 πεινάσας. ἰσχυρῶς δὲ χενεὸς ὄνομ
 τὸ δὲ εἶδον ἰσχυρῶς, καὶ
 ἰσχυρῶς μὲν συμπολιτῶν
 εἶδον αὐτοῖς. ἰσχυρῶς δὲ εἶπεν,
 ἰσχυρῶς αὐτὸν ὀνομάξασθαι καὶ, ὃ μὲν εἰς Ἐμπεδοκλῆς, ἰσχυρῶς μὲν

Tum & illud scire cupie-
 bam, an quod multi volunt,
 Odyseam Iliade priorē scri-
 psisset. Ille verò negabat. Nā
 quòd cæcus nō esset, quod &
 de eo affirmat, mox cogno-
 vi: videbā enim, quare nō es-
 rat opus illū percōtari. Quia
 idē aliās sape agebā ubi illi
 vacare viderē. Cū autē illū
 adire, rogaremq̄, ipse contrā
 promptē ad omnia responde-
 bat, maximē verò post cau-
 sam quā vicit. Nam illū ca-
 lumniā Thersites accusave-
 rat, quòd se in pœsī cōiucijs
 agitasset. Vicit autē Homers
 causam, agēte Vlysse. Adu-
 nit et circa illa tēpora Pytha-
 goras Samius septies mutatus,
 qui in tot animalibus vixit, et
 anima errores cōsummauit.
 Erat autem eius dextra pars
 aurea: et visum est ut cōmunī
 eū illis republica vteretur.
 Dubitabatur autē adhuc, utrum
 Pythagoræ, an P̄ Euphorbī
 nomine appellandus esset.
 Empedocles verò (nam
 εἶπεν αὐτοῖς. ἰσχυρῶς δὲ εἶπεν,
 ἰσχυρῶς αὐτὸν ὀνομάξασθαι καὶ, ὃ μὲν εἰς Ἐμπεδοκλῆς, ἰσχυρῶς μὲν

ἔχουσα δὲ αὐτῶν Φάλαριν τε
 τὸν Ἀγραγανθίνον, καὶ Ββου-
 ερον τὸν Αἰγυπτίον, καὶ Διομήδεα
 τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸς περὶ Σκέ-
 ρωνος καὶ Πιτυοκαμπίλλου. ἃς δὲ
 ταῦτ' ἕκαστον ὁ Ραδάμανθυς,
 ἐκτάσσα τὸς ἦρωας ἐπὶ τῆς
 κίους. ἔχουσα δὲ Θηοῦς τὴν καὶ
 Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Πυλα-
 μάχιος, καὶ Ἰδὸν σφροντῶν. καὶ
 συμμειξαντὸν ἰμάχοισι, καὶ
 ἐνίκησαν οἱ ἦρωες, Ἀχιλλεύς
 τὰ πολλὰ ἐκέρχασαν. καὶ
 ἔκαστον δὲ καὶ Σοκράτης,
 ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχέας, ποτὸν
 μάχον, ἠὲ ὅτι τῶν ἐπὶ Δηλῷ
 ἰμάχοισι πρῶτον ἐπὶ τῶν
 πολεμίων, ἐκέρχουσι, καὶ τὸ
 πρόσωπον ἀπρῶτον. καὶ ἐφ'
 οἷς καὶ ἕκαστον ἐξήρθη αὐτῶν
 ἀεισιτιμῶν, καὶ ἄλλοις τε καὶ μίνας
 παράδωκεν. ἐν τῷ προα-
 σάφινθ' ἀσκητῶν τὸς ἐκ
 τῆρας, διελίχου, ἐκράκα-
 λημίαν τὸν τόπον προα-
 γορήσας. συμμάχουσι αὐτῶν
 τὸς νικημένους, καὶ ἄλλοις
 τῶν, αὐτοῖς ἀπέμειξαν ἐ-
 τι μάχον. ἰσοδοσομή-
 νους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύ-
 τῶν τὸν μάχου Ομηρῶς,

eorū duces esse ^s Phalaridē
 Agrigentiniū, ^t Busyridē
 Aegyptiū ^u Diomedē Thra-
 cē, ^x Scironē, ^y & Pityo-
 campien. Ut verò hæc anis
 maduerit Rhadamanthus,
 stavit heroēs in aciem super
 litus. Ducebat quæ exercitiū
 Theseus & Achilles, & Ajax
 Telamonius, iam iam ad se
 reuersus. Comixti ergo inter
 se pugnabant, rixeruntq; he-
 ruēs, Achille vel in primis
 rem strenuè gerente. Forti-
 ter se gessit & Socrates in
 dexivo cornu constitutus,
 multoq; fortius, quàm quum
 adhuc apud Deū pugnaret.
 Nam ingruentibus hostibus
 hautquaquā fugit sed vultu
 intrepido cōstitit, quamobrē
 premio donatus est, nimirū
 luculēto & amplo horio, in
 quæ conuocatis alij differe-
 bat: quem locum Nectaracade-
 miam appellauit. Compre-
 hensos igitur & colligas-
 tos eos qui victi fuerant, res
 miserunt multo grauius pu-
 niendos. Eam autem pu-
 gnā scripsit & Homerus,

καὶ ἀπὸντι μοι ἔδωκε τὰ βί-
 βλια λομίζεω τοῖς παρ' ἡμῖν
 ἀνθρώποις· ἀπ' ὕστερον καὶ
 ταῦτα μετὰ τ' ἄνωγον ἀπώλετο
 σαφῶς, ὡς ἢ ἀρχὴ τῆ ποιήμα-
 τος· αὐτῆ· Νῦν δὲ μοι ἔνπερ
 Μῦσα μάχην νεκρῶν ἠρώσῃ.
 τότε δ' οὐδ' ἠλάμεις ἠψάσαντο
 τῶν, ὡς περ παρ' αὐτοῖς νόμος,
 ἐπὶ δὲ πόντου λαοβροτά-
 σσασιν, ἀπὸντό τε ἐπιβία,
 καὶ ἰορτῶν μεγίστων ἕργον μόν-
 νος ἢ τῶντος ἢ μετὰ Πυθα-
 γόρας, ἀπ' αὐτῶν πόρρω ἐ-
 καθέζετο, μυσσάμενος τὸ
 λυαμοφασίαν. ἦ δὲ ἢ μὲν
 ἐξ Ἀιγυπτῶν ὄρωσιν μετὰ
 ταῖς πρὸ δόμου νεώτερα συ-
 νίστατο πράγματα Κίρρος ἦδ',
 ὁ τὸ Διουδάρεως, ἄλλοι τε
 αἶψα καὶ ἰατρῶν, ἢ ἢ πολλῶν ἠδὲ
 χερόνων ἢ Ἐλένης, καὶ αὐτῆ ἢ ἐν
 ἀφανῶς τὸ ἐπιμανῶς ἀγαπῶ-
 σα τὸν νεώτερον· ποικίλεις
 γοῦ καὶ Ἀλέξανδρον ἀμύδιος,
 ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προδου-
 νον, καὶ μόνον ἔξαισάμε-
 νοι, ἐπὶ δὲ πόντου ἢ ἢ ἢ
 ἢ, καὶ δὲ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 μυχάνιας ἔβροτο· ὁ δὲ Κίρ-
 ρος

& mihi abeunt libellos de-
 dit ad nostros homines de-
 ferendos. Verum hos vna
 cum reliquis postea amisi.
 Erat poematis initium se-
 re in hunc modum : Nunc
 mihi Musa refert pugnam
 herou extinctorum. Cum i-
 gitur fabas coxissent, quem-
 admodu illis mos est, ubi bel-
 lo rem præclare gess-
 rint, Epinicia celebrarunt, & fe-
 stum solenne egerunt. Solus
 Pythagoras a conuiuio illo
 absistebat, & ieiunus procul
 dissidebat, abominatus faba-
 rum esum. Iam vero mensibus
 sex et octis, septimoq; ad me-
 dium deducto, res nouæ ac
 insperate exortæ sunt. Nam
 Cinyrus Scinthari filius,
 iam gradis & formosus, He-
 lenam multo iam tempore de-
 peribat: ipsa autē contra mani-
 feste adolescentem ad insa-
 miam usque redamabat. Sis-
 quidem in conuiuio subinde
 alter alteri annuebat, &
 præbibeat: soliq; ex cæteris
 surgentes in sylua deerrabant.

Tandem præ amore & impatientia consilium cepit Ciny-

ὁ ἄρπάζας τὴν Ἑλένην
 (ἡ Δόνα δὲ ἡγάκην ταῦτα)
 εἰχλωδαί ἀπύοντας εἰς τινα τῶν
 ἐπισημῶν νόσων, ἢ εἰς
 τὴν Φελόν, ἢ εἰς τὴν Τυροῦσαν.
 σωωρότας ἢ παλαιὰ πλοῦ
 σαλήφωσαν πρὸς τῶν ἐταί-
 ρων τῶν ἰμῶν, τὸς θραυστάς
 τὸς ὧ μὲν ὡς παρὶ ἐν ἰμῶν
 ἴναι ταῦτα, ἠπίστω ἢ ἴπ'
 αὐτὸ κολααθῶσόμεν. ὡς δὲ
 ἡ Δόνα αὐτοῖς, ἰτίλω τὴν
 ἰπιθαλί. καὶ ἰπὰ ὑξ ἰξ ἰξ
 ὡ, ἰγὰ μὲν ὡ παρὶ ἐτύχχα-
 νον ἢ ἰν ὡ συμποσίῃς ἡς
 κοιμημῶ. οἱ δὲ παρόντων
 τὸς ἀπὸς, ἀναλαβόντων τὴν
 Ἑλένην, ἰπὸ σπουδῆς ἀνέχθη-
 σαρ. παρὶ δὲ τὸ μισοῦντιον
 ἀνιγρόμεν ὁ Μηνίλαος,
 ἰπὰ ἱμάθι τὴν ἰδὲ ἡφὲν
 τῆν γυακὸς, βολὴν τῆ ἰπῆ,
 καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλα-
 βῶν, ἢ παρὸς τὰ βασιλεῖα
 τὴν Ραδάμανθον. ἰμῆρας
 δὲ ἰσφαινόσῃς, ἰλιζον οἱ
 σκοποὶ καθορῆν τὴν ἡφὲν,
 πολὸν ἀπέχουσαν ἔτα δὲ ἰμῆρι
 βάσας ὁ Ραδάμανθους πηντή-
 κοντα τῆ ἰρῶν ἡς ἡφὲν μοι
 νόξον,

rursus rapiendi Helenam. Illa
 vero hoc probabat, ut cede-
 rent, ac in vicinam quam-
 piam ex insulis proficiscen-
 rentur, nimirum in Phello,
 aut Tyroëssani. Addiderunt
 & huic consilio conituros
 è meis comitibus tres auda-
 cissimos. Nam hæc patri non
 indicauerat : sciebat enim
 quod ab illo acriter increpa-
 retur. Itaq; cum ipsis oppor-
 tunum visum esset, facinus
 perpetrarunt. Vbi enim nox
 aduenit, (nam tum forte non
 intereram, sed in conuiuio
 distertebam) illi clam alijs
 correpta Helena, mature se
 proripuerunt. Menelaus au-
 tem cum circa mediū noctis
 excitatus torū vacuum sen-
 sisset, protinus clamore sub-
 lato, & fratre secū accepto,
 ad regiā Rhadamanthi pro-
 fecit. Porro illucescen-
 te die aiebant exploratores
 nauē procul distantem appa-
 rere. Itaq; Rhadamanthus,
 cum quinquaginta heroës
 in nauem Asphodelinam,
 & ex integro & solido li-

νόστορον, ἀποδεινύω, παρ-
ρηγήλα δίδωκε, οἷον πρόθυ-
μίας ἐκείνου, οἷον ἐπιση-
μείαν κατὰ λαμβάνουσαν αὐ-
τὸς, ἀρτίς τὸν γαλακτώδη
Ὠκεανὸν ἰμβαίνοντας, πλη-
σίον τῆς Τυροῦτος, παρὰ το-
σοτον ἕλθοι ὁμοίαν, καὶ ἀ-
ναδυσάμενοι πῶ νάει ἀλλο-
σεροῦσιν, καὶ ἐπιπλοῦν ἢ ἔν
Ελένη ἑλάνουτε, καὶ ἐσχέ-
ντο, καὶ ἐκεκλήθη. το. ἰδ. Ἄ-
ἀμφὶ τὸν Κενυρον ἀνακεί-
σας πρότερον ὁ Ραδάμαν-
θους, ἢ τινος καὶ ἀποῖ αὐτοῖς
σώσασιν, ὡς ἰδέσθαι αὐτοῦ,
ἐκ τῶν ἀλλοίων ἄστας, ἀπὲ
πιμψυ ἐς τὸν τῶν ἀσθεῶν
κῆρον, μακάρι πρότερον μα-
σιθόγυτας ἐψυφίσαντο ἢ καὶ
ἡμᾶς ἰμφοδοῖσας ἐπιμῆ-
σαν ἐκ τῆς νύσος, πῶ ἐπι-
σαν ἡμέραν μόνον ἐπιμῆ-
σαντας. ἐνθα δὲ ἐπὶ ἡνῶ-
μιω τε, καὶ ἑλάνου, οἷον ἔ-
μφορον ἀγαθὰ κατὰ τῶν,
αὐτοῖς πλανηθίσομαι. αὐτοῖ
μὲν τοι παρηγοῦντο ἢ
γούτων, ἐποσῶν ἐπὶ τῶν ἀ-
ξίω παλιν πρὸς αὐτοῖς.
quod futurum dicerent ut propediem ad se essem rediturus.

gno constructam collocas-
set, iussit eos persequerentur.
At illi cum magna alacritate
remis incumberent, eadem
circa meridiem eos deprehē-
dunt, cum iam in lacteum
Oceanum subiret, haud pro-
cul à Tyroessa insula. tatum
enim aberant, ut elaberentur.
Cum igitur nauem rosea ca-
tena reuinxissent, reuersi
sunt. Helena uaq; flabat &
erubescibat, operiebaturq;.
Verum Rhadamanthus habi-
ta prius cum Cinyro dili-
genti quaestione, num & alij
quippiam conscij fuissent:
postquam vllum fuisse ne-
gauit, vinclum hominem ex
puledis, & malua prius be-
ne casum, in impiorum locū
amandauit. Deceuerunt &
nos ante praescriptū tempus
ex insula ablegare, data ve-
nius proxima dici mora. Ibi
ego grauius ferre, & la-
chrymari, vixite qui eius-
modi felicitate reueta rur-
sus erraturus essem. At illi
contra consolabantur me,
Iamq;

λέει μοι ἡδὴ θρόνον τε καὶ
 λεισίαν ἐς τῶνδ' ἑταίρων
 κινύσασθαι, πηλοῖον τὸς ἀείων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν ἑταίρον
 μάχῃ, ποτιὰ ἐκείνων
 πᾶν τὰ μέγιστον, καὶ ποτιὰς
 ζά μοι τὸν πολυῶ. ὁ δὲ ἔρα-
 σκεν ἀφ' ἑσθ' ἰς τὴν πατρί-
 δα, ποτιὰ ἢ πρότερον πλανή-
 θήτα, καὶ λινδανεύσασθα. ἢ
 δὲ χόνον ἐκ τῆς ἰπανόδο
 προδῆναι ἠθέλησεν, ἀπὸ δὲ
 καὶ λακύνος τὰς πηλοῖον νῆ-
 σος (ἰφάνουλο ἢ πῶν τὸν ἄ-
 εθμόν, καὶ ἀπὸ ἑκείνη πόρρω-
 θεν) ταύτας μὲν εἶν' ἰφασκε-
 τὰς τῶν ἀσθενῶν, τὰς πηλο-
 σίων, ἀπ' ὧν δὲ ἰφῆ, ὄρας τὸ
 ποτιὰ πᾶν λακύνον, ἐκ τῆ δὲ
 ἐκείνη τῶν ἰφάνων ἢ πόλις.
 μετ' αὐτὴν δὲ ἢ τῆς Καλυψίδος
 νῆσος, ἀπ' ὧν ὁδὸς τοι φαίνε-
 ται. ἰφασκεν δὲ ταύτας παρα-
 πηλοῖος, τότε δὲ ἀφ' ἑσθ' ἰς
 τὴν μετὰ τὴν ἰφάνον, τὴν
 ἰφάνον τῆν ἢ ἡμῶν λακύν-
 ος μὲν ἰφασκεν ἢ ποτιὰ πα-
 τῶν, καὶ ποικίλα ἔθνη διε-
 θῶν, καὶ ἀνθρώποις ἀμύδῃς
 ἰφασκεν, καὶ χόνον ποτιὰ ἢ
 ζῆς ἐς τὴν ἰφάνον ἰφάνον.

Iamq; mihi in futurū sedē
 locū optimis quibusq; vicinū
 ostendebāt. Ego verō acce-
 dens Rhadamanthū, obnixē
 orabam, ut quæ mihi futura
 essent, prædiceret, & de na-
 vigatione certiorē reddē-
 res. Is autē me quidē in patriā
 rediturum respondit, verūm
 multis prius erroribus & pe-
 riculis exantelatis. Tēpus autē
 quo essem rediturus, addere
 noluit, sed ostēsis vicinis in-
 sulis, (apparebant autē nu-
 mero quinque, & alia sexta lō-
 gius) hæc, inquit, adiacentes
 sunt impiorū, in quibus vides
 ignis plurimū accēsum. Sex-
 ta autē illi somniorum est ci-
 uitas. Post hanc & Calypsus
 est insula, verūm nondū tibi
 adhuc apparet. Vbi verō
 has præternavigaueris, tum
 deuenies in magnam illam
 continentem, quæ eregionē
 est ei quæ a nobis incolitur.
 Illic multa passus, multasq;
 gentes prætergressus, & in-
 ter Barbaros incūtosq; ho-
 mines peregrinatus, tandem
 in aliam terram deuenies.

ὡς ὦτ' ἔπει, καὶ ἀνασπάσας
 ἀπ' ἧ γῆς μαλάχης ῥίζαν ἄ-
 ρξέ μοι ταύτην λεηλάσας ἐν
 τοῖς μύθῳις λιηδωοῖς ταύ-
 τη πρὸς ἡμέτερον. παρὲν ἔτι καὶ
 ἢ ποτὶ ἀφικοίμην ἐς τὴν ἄ-
 κλην, μήτε πῦρ μαχαίρα
 σκαλίσαν, μήτε θέρμης ἐ-
 θίον, μήτε παλὶ ἑστὶν τὰ
 ὀντοκάδικα ἐγγυλοῖσθαι
 τῶν ἄλλων μνημόσπον, ἰηπι-
 δας ἔχον ἢ ἐς τὴν νύσον ἀ-
 φέξω. τότε ἢ ἔμ' ἰὰ περὶ τὸν
 ποταμὸν παρὰ σκαλοφόρῳ, καὶ
 ἐπὶ τὸν κωρὸς τῷ, σωασθῆναι
 αὐτοῖς. τῆ ἰπιδου δ' ἰδῶν
 πρὸς Ομηρον, τὸν ποιητὴν, ἐ-
 δὴθλον αὐτ' ὡς ἰπιδου μοι δι-
 σιχον ἰπιδου. καὶ ἰπιδου
 ἰπιδου, σὺ γὰρ λυρὸν δ. λί-
 θε ἀνασπάσας, ἰπιδου πρὸς
 ὡς λιμῆν. τὸ δ' ἰπιδου
 μα τῷ τῶν δὲ Λουκιανὸς
 τὰ δὲ πάντα, εἰ δὲ μακά-
 ροι θεοῖσι, Βιδε τε, καὶ
 πάλιν ἦλθε φίλον ἐς παρὶν
 δὲ γὰρ. μάνας δ' ἰπιδου
 τῶν ἰπιδου, τῆς ἰπιδου ἀ-
 νηρόντων, τῶν ἰπιδου παρ-
 τμιπόντων ἰπιδου καὶ Ο-
 λαν, sequenti proficiscerem, deducen-
 tibz heroibus. Hic & V-
 lyffes

Hæc ubi dixisset, euulsam
 è terra malue radicem mi-
 hi porrexit, iubens ut hanc
 adorarem cum in maximis
 periculis versarer. Admo-
 nuit autem, si unquam in hanc
 terram incolumis redirem,
 ignem gladio ne foderem,
 neve lupinis vesterer, neve
 puero supra decem & octo
 annos nato congregerer.
 quorum si memor essem, be-
 ne sperarem de reditu ad in-
 sulam. Ibi demum quæ ad na-
 uigationem pertinent, para-
 ui: cumq; opportunum esset,
 cum illis citum cepi. die de-
 inde proxima accedens Ho-
 merum, orabam ut mihi duo-
 rum versuum epigramma
 conderet. Quod ubi fecit,
 eolumna berylli lapidisere.
 Et iuxta portum inscripsi.
 Erat autem epigramma hu-
 iusmodi:

Lucianus charus diuis
hæc cuncta beatis

Vidit, & hinc iterum pa-
trias remeavit ad oras.

Manens autem & diem il-
lyffes

ἄσσοις περικλυθῶν, λάβρα τ'
 Πλωτόπυς, διὰ σοίη ἵπισο-
 κλῶ, ἄς Ὀγυγίαν πλῶ νῦθον,
 Καλυψοῖ· λοιμίζου· σωῖπτε· μ-
 ψε δέ μοι ὁ Ραδάμανθους ἴδον
 πορθμῆα Νάυπλιον, ἔν' ἀκα-
 τα· θείη μὲν ἰς τὰς νήσους, μη-
 δῆς ἡμᾶς συνάδοι, ἄτι κατ'
 ἄνω ἰμποείαν πλοῖστας ἰ-
 πᾶ δ' τὸν ἐν ὄσθι ἄερα προῖόν-
 τῶν, παρικλυθῶ μὲν, ἀντίνα ἡ-
 μᾶς ὁ Ἄμυ τε Ἄδνι διηδέχεται,
 οἶον ἀσφαλῆς ἢ θείης καὶ πῖσ-
 σης, ἄμα λεωμίνων, καὶ
 ἐνίστα ἢ πονηρὰ, ἢ ἀφόρητος,
 ὅσπερ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπλο-
 μίνων, καὶ ὁ ἄλλο ἴσφιρὸς καὶ
 ὁμιχλώδης, ἢ κατ' ἴσφιρ' ἰσφ-
 τῶ ὄσοι πῖπλιν, καὶ μὲν τοι
 καὶ μασίγων ψόφ' ἡνὲς,
 καὶ οἰμωγῆ ἀνθρώπων ωον-
 ῶν. ταῖς μὲν οὖν ἄπασας δ'
 περὶ σχομῶ· ἢ δ' ἐπίθυσθαι,
 βιάσθαι ἢ ἑυκλῶ μὲν πᾶσα
 ἑρμηνάσθαι, καὶ ἀπόξυρ' ὅ-
 σπερ καὶ πρᾶξοσι κατ'
 τῶν κλυθῆα· διενδρον δ', ὅδ'
 ἔσθαι ἔνθω, ἀνθρώπων τῶν
 ἄδωνος κατὰ τὸς ἑρμηνῶς,
 ἐπίπρ' ἄτι τιν' ἄκωνθῶ-
 δος,

bysces accedēs nesciente Pe-
 nelope, mihi literas dat in
 insulam Ogygiam ad Ca-
 lypso ferendas. Misit &
 mecum Rhadamāthus por-
 titorem Nauplium, ut si ad
 insulas appelleremus, nemo
 nobis manum injiceret, ve-
 lut ij qui ad mercatum quēa
 piam alium navigarent. Vbi
 verò progressi odoratum aē-
 rem praterissemus, contis
 nūd nos teterrimus nescio
 quis odor excepit, velut bi-
 tumini & sulphuris picisve,
 cū simul ardent. Nidor autē
 erat grauis, intolerabilisq;
 velut ab exustis hominibus.
 Erat & aēr obscurus & ca-
 liginosus, à quo distillabat
 ros quidam piceus. Quin &
 verberū strepitus exaudieba-
 tur, & multorum hominum
 eiulatus. Ad alias igitur non
 applicuimus: illa verò quam
 ascendimus, talis erat. Tota
 in gyru præcepta est, & exus-
 ta, cautibus & saxis aspera.
 Arbor autē aut aqua ne inea-
 rat quidē. Irrepsimus tamen
 per præcipitia, & per spinos
 II 4 sam &

δες, ἢ σκολόπων μισῶς ἀπα-
 πῶνομὲν ἀνορτίαν τ' ἄρας
 ἀναδύσθαι ἐν δόλις ἢ ἐν τῷ
 εἰρητῷ, καὶ τὸ λονασήσιον,
 πρῶτα μὲν τῷ φόνῳ τῷ τόπῳ
 ἰθαυμάσθη. τὸ μὲν ἔβλα-
 φ' αὐτὸ, μαχαίρας ἢ σκό-
 λοψι πάντῃ ἐγλυκύνει, λύνει
 δὲ ποταμοὶ πλείονες, ὃ μὲν
 βορβόρον, ὃ δὲ ἄρας, ὃ δὲ ἄρας
 τ' ὃ δὲ ἰνδον, πύρος πάν-
 μίας οὐτ' ὃ, καὶ ἀνέρας τ',
 καὶ ἔβλα, ὄσπρ ὕλαρ ἰνυας
 τῶ, ὄσπρ θάλασσα, καὶ ἰχθῆς
 δὲ ἔχρ ποδῆς, τῶ μὲν ἁλαοῖς
 προσονότας, τῶ δὲ μύρδῶ,
 ἄνδραξι πικρῶ μύρδῶς ἰκας
 λουῖ ἄνδῶς λυγίονος. ἄσος
 ἁ τ' ἁ μία, σπῆ δὲ πάντων
 καὶ πύρδῶς ἰκασίνα, τίς
 μάρ ὃ ἁ λυαῖ τ' ὄσπρ δόρ.
 τοῦ δὲ ὄμος, ἢ Ναυπλίου ἁ-
 τῆ μύρδῶ, ἁρῶ μὲν ἁρῶλο-
 μύρδῶς, πομῶν μὲν βασιλίας,
 πομῶν δὲ ἰδιότας, ὄμῶς
 νίς καὶ ἰνυαῖ μὲν ἁρῶλο-
 μὲν δὲ καὶ τὸν Κίρρον, ἁ-
 πῶ ἰκασίον μύρδῶ, ἰκ τῶν
 ἁρῶλοῖν ἀπυρτῆ μύρδῶ. πο-
 σιθῶσιν δὲ εἰ πρηνῆ τῶ
 Cinyrum fumo enecari, & à pudendis pendere. Addebant

sam & aculeis plenam semi-
 iam euasimus, transuimus
 regionis terram fecditatem.
 Procedentes autem ad car-
 ceres, & supplicij locum, pri-
 mum quidem loci naturam
 admirati sumus. Siquidem v-
 niuersum solum gladijs &
 muronibus efflorebat, cir-
 cum quod flumy duo decur-
 rebant, vnus caeo, aliter ve-
 rō sanguine, & item alius in-
 tu igne, & quidem ingens
 & immensus. Fluebat autem
 velut aqua, & instar maris
 agitabatur. Habebat etiam
 num & pisces permultos,
 quorum aliquot corribus e-
 rant similes, nonnulli verb
 minusculi carbonibus igni-
 tis, quos Lychniicos voca-
 bāt. Aditus autem vnus erat,
 & perquā angustus. Ianitor
 adstabat Timon Athenien-
 sis. Ingressi iam en duce Nau-
 plio, videbamus eos qui sup-
 plicia afficiebantur, inter
 quos reges & priuati erant
 plurimi: quorū etiam nonul-
 los agnouimus. Vidimus &
 Cinyrum fumo enecari, & à pudendis pendere. Addebant

ἡ τῶν ἐκείνων βίαι, καὶ τὰς αἰ-
 τίας, ἐφ' οἷς ἐκοιμήσαντο. καὶ
 μάλιστα ἀπασῶν τιμωρίας
 ἐπέβησαν οἱ ψευδοκράτοι τι-
 τῶν τ' ἑβραίων, καὶ οἱ μὴ τὰ λυθῆ
 συγγραφόρων, ἐν οἷς ἡ Κλη-
 σίας ὁ Κνύδου ἔλεγε, καὶ Ἡρό-
 δουτος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τούτους
 ἐν ὄρω ἐξῶ, χηρὰς ἄχρον ἐς
 τὸ πῶν τὰς ἐπιτάλας ἔδωκεν
 ἐμαυτῶ ψεύδους ἀπόβησι σωη-
 τιστάτων. Ταχέως δὲ ἀναστει-
 ψας ἐπὶ ναῦν (ὃ ψῆιδω ἀμύλου
 εἶρεν τὸν ὄψιν) ἀσπασάμενε-
 ρος τ' Ναύπλιον, ἀπέπλεψε.
 ἡ μὲν δὲ ὀλίγοις ἐς αἰνὸς πλη-
 σίον ἡ ὀνείρων ὕψος, ἀμύ-
 λου, καὶ ἄλλοις ἰδέσθαι. ἔπειτα σχη-
 ῖα καὶ αὐτῶν τοῖς ὀνείροις τῆ πα-
 ραπλήσιον, ὑπεχάρθη δὲ πε-
 σσῆσιν ἡμῶν, καὶ ἄλλοις αὐτοῖς καὶ
 πορρωτέρω ἰδέσθαι. καὶ τὰ
 καθόλου δὲ ποτε αὐτῶν, καὶ
 ἰσχυρῶν ἐς τὸ ὕψος δι-
 μέγα προγορεύειν πολλή-
 σιον τῶν πυλῶν τῶν ἰλιθῶν.
 τῶν, ἡ τὸ δ' Ἀλικαρνοῦτος
 ἰδὲν δὲ, περὶ δὲ τῶν ὄψιν
 ἀποβάντων, ἀπὸ τῶν ὄψιν
 ἐς τὸν πύλῶν, ποικίλος ὁ
 κέρως καὶ ποικίλους ἐπαρῶν.

ductores singulorum vi-
 tai, & causas ob quas supple-
 cio afficeretur. A Maxima ve-
 rò omnium pœna eis immine-
 bat, q̄ in vita quippiã emētiū
 essent, neq; veritatē licetis mē-
 dassent: inter quos erat Cre-
 sias ille Onidius, & Herodo-
 tus, & alij nō pauci. Hos er-
 go cū videre bono animo el-
 se cœpi nam nullius mēdaciū
 mihi cōscius erã. Itaq; ad na-
 uē maturē reueris (neq; nim-
 tale spectaculū ferre ampliū
 poterã) salutato Nauplio dis-
 cessi Neq; ita multū post ap-
 parebat nō p̄cul somniorū in-
 sula, obscura illa, & vix visu
 p̄spicua. Habebat autē & ipsa
 somnijs aliquid simile. cede-
 bat enim accedētib. nobis, &
 subterfugiebat, ac longiūs se
 subducebat. Cū ergo tandem
 eã cōprehēdissemus, & in por-
 tū qui Somnus dicitur, delatū
 effimus, prope eburneas por-
 tas, vbi ædes est Gallinæ eo
 sacra. sub obscurā vesperam
 descendimus: cumq; in portā
 progressi fuissēmus, somnia
 multa variãque videbamus.

πρὸς τὴν βίολογιαν ὡς ἰδίως πόλις
 ὡς ἀπείρη. καὶ τὰ μὲν δὲ ἄλλο τι νῆ
 ζύγραπται ἔνδι αὐτῆ, ὅς τῃ μὲ
 νος ἐπιμνήσθη Ομηρος, ὅτι πᾶ
 νυ ἀνεβῆς σὺν ἔγραψα. ἡ δὲ ἡ
 ἴη ἔνδι πᾶσι αὐτῶν ἕλη ἀνι
 στήναι. τὰ δὲ ἄλλα δὲ δὲ μίκο
 υδὸν ὑψηλὰ, ἢ μαυροζόρου,
 ἢ ἰπὶ αὐτῶν ποδῶν τι πρὸς
 εὐκατέδωρον. τὸ δὲ μόνον
 ἐν τῇ νῆσῳ γίνονται ὄρνιθον. πο
 ταμὸς δὲ ὡραῖος ἐστὶν ὡραῖος,
 ἢ πρὸ αὐτῶν καὶ ἄλλοι Νυκτι
 πόρ. καὶ τῶν αὐτῶν ἄλλο ὡς
 τοῦσδε πόλις, ὁ νόμος αὐτῶν
 τῶν, ἢ μὲν Νεγρετῶν, ἢ δὲ
 Παννυχία. ὁ δὲ ὡς ἴσθμῳ τῆς
 πόλιος, ὑψηλὸς τε καὶ ποικί
 λῶς, ἰεῖται τῶν χροῶν ὁμοίῳ
 τῶν. πύλαι μὲν τοῖς ἑπτα
 κῶν, ἀπὸ τῆς πόλιος. ἄλλο μὲν,
 πρὸς τὸ τῆς βραδείας ὡδίου
 ἀπὸ δὲ πύλαι, ἢ μὲν οὐδὲν,
 ἢ δὲ ἑδάμυ πειποιημένη, καὶ
 αἰετῶν ἀπὸ ἑλμῶν αὐτῶν
 οἱ τε φοβροὶ καὶ φοινοὶ καὶ
 ἀπὸ τῆς ἄλλο τῆς, πρὸς τὸν λιμ
 νῶν καὶ τῶν θάλασσῶν. αἱ δὲ
 ἑδάμυ, αἱ δὲ, καὶ αἱ ἴσ
 μῶν ἀπὸ τῶν, ἰσφωδντινα.

Verum de ipsa ciuitate libet
 ante omnia commemorare,
 quoniam de ea nemo adhuc
 conscripsit: solus aut̄ Home
 rus eius meminit, nō ita accu
 rate exacteque descripsit. Cir
 ca hęc vndique circūiacet syl
 ua. Arbores aut̄ sunt papauē
 ra procera, & mandragora,
 in quib. magna vis vesperii
 lionum sedet. Sola enim hęc
 auis in ea insula nascitur.
 Flumen aut̄ iuxta præterla
 biunt, quod ab illis Nyctipo
 rus appellatur. Sunt & fōtes
 duo iuxta portas, quib. & no
 mē est vni quidem Negretus,
 alteri verō Pannychia. Ipsa
 autem ciuitatis mœnia alta
 sunt, variāque iridis colore si
 millima. Enimverō portę
 sunt, nō duę, ut voluit Home
 rus, sed quatuor. Nā duę Mol
 litiei capū respiciūt, hęc quę dē
 ferrea, illi verō testa cōstru
 cta, per quas horrenda & se
 ua immittitque somnia emitti
 aiebant. Duę verō alterę ad
 portū & mare, ex quib. quę
 dā corneę erāt, quędam, per
 quas transuimus, eburneę.

ingressis

αἰόντων δ' ἐστὶν ἡ πόλις, ἐν
 δεξιᾷ μὲν εἶσι τὸ Νυκτῶν σέ-
 βουσι ἢ ἑὸν τὰ πύλω μολ-
 λισα, ἢ τὸν Ἀλκίπονον αἰεὶ
 ἢ δὲ, πλοσίον τοῦ λιμῆ. ὅ-
 τὸ ἐρὸν ἀποποίηται ἐν αἰε-
 ρᾷ δὲ τὰ τοῦ ὕπνου βασίλεια.
 οὗτο ἢ δὲ ἀρχαὶ παρ' αὐ-
 τοῖς, Ὁπάτας Διδο καὶ Ἰππο-
 χροῦς ἀποποιήθη, Τραξί-
 νου τε τὸν Ματαζόγην, καὶ
 Πλουτοκλῆα τὸν Φαντασίω-
 ν. ἐν μέσῳ δὲ τῆ ἀγορᾷ ση-
 γή εἶσι, ἢ ἑλαδοῦσι Κρι-
 τιν. καὶ πλοσίον ἑασι Διδο,
 Ἀσώτης καὶ Ἀμυθίας. ἐν-
 θα καὶ τὸ ἀδύτῳ εἶσι αὐ-
 τοῖς, καὶ τὸ μαντήιον, οὗ πε-
 εἰσικα πεφητόων Ἀντι-
 φῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ἰσχυ-
 τὴς, ταύτης περὶ τοῦ ὕπνου
 λαθῶν πῆς τιμῆς. αὐτῶν
 μὲν τοῦ ὀνείρων, οὗτε φθ-
 σι, οὗτε ἰδέα ἢ αὐτῶ ἀμ-
 οῖ μῆ, μακροὶ τε ἢ μικροί,
 ἢ λαοὶ, καὶ ἰδέα, οἱ δὲ μικροί,
 ἢ ἀμορφοὶ ἢ οἱ ἢ χροῖσι, ὡς
 ἰδέων, οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ
 ἰσχυροί. ἢ δὲ ἐν αὐτοῖς
 καὶ ἀεὶ τινῶν, καὶ τερα-
 τῶδες,

Ingressis autem civitatem
 ad dextram est templum
 Noctis. Nam illam ex deis
 in primis colunt, & Galli-
 naceum, cui iuxta portum
 sacellum dedicatum est.
 Ad sinistram verò Somnii
 regia. Is enim apud eos
 regnat, duobus à se sacra-
 pis & praefectis constitutis,
 Taraxione Matazogenis, &
 Pluocle Phantasionis fi-
 lio. In medio autem foro
 fons est, quem Careotin ap-
 pellant. delubra duo adia-
 cent, Impostura videlicet,
 & Veritatis: ubi & illo-
 rum est adytum & oracu-
 lum, cui praefectus erat
 Antipho ille somniorum hi-
 strio, hunc apud Somnum
 honorem sortitus. Somnio-
 rum autem neq; natura neq;
 forma eadem est. Nam quæ-
 dam procera erant & for-
 mosa, suaviaq;: quædam verò
 brevia & deformia. non-
 nulla etiam aurea. ut vide-
 bantur: sordida item & ab-
 iecta nonnulla. Erant & in-
 ter illa alata aliquot, &
 monstrosa,

πρῶτα μὲν ἰωπιολὺ ἰδοκρυ-
 ζῦν. ἔπειτα δὲ πῆρικαλα ἡ-
 μάς ἰπὶ ξηρίας, καὶ εἰς τὰ λαμ-
 πρῶς, καὶ πρὶ τοῦ Ὀδυσσεύος
 ἰπλωθῶντος, καὶ πρὶ τῆς Πη-
 νελόπης, ὅποια ἔη τῶ ὄψιν,
 καὶ ἀσπρονόην, καὶ ἀσπρῶ
 Ὀδυσσεύς πάλαι πρὶ αὐ-
 τῆς ἐκόμπαζε. καὶ ἡμᾶς τοιαῦ-
 τα ἀπικεινόμεθα, ἔξ ἄρ ἀ-
 κούσῳ ἰπφρανεῖδαι αὐτῶ.
 τότε μὲν οὐκ ἀπειθόντων ἐ-
 πίνασθαι, πηλοσίον τῆς ἡϊός
 ἔκοιμύθημῳ, ἔωσθαι δὲ
 ἀννηγόμεθα, σφοδρόττορ κα-
 τήντι τοῦ πινάματ. καὶ
 ἀνζημαθῆσαν ἡμέρας δύο,
 καὶ τρίτην ἀπὶ πινάματ τοῖς Κο-
 λοκυνθοπαραταῖς. ἀνθρώ-
 ποι δὲ ἄσιν οὗτοι ἄγριοι,
 ἐκ τῶν πηλοσίον νήσων πλη-
 σῶντος τοῦ ἀπικεινόμεντος.
 πλοῖα δὲ ἔχουσι μέγιστα,
 λοκοκύνθια, τὸ μᾶλλον πη-
 χύων ἔξ ἰωπιδῶν καὶ ξη-
 ρανθῶσι, λοικοναντῶν αὐ-
 τῶν, καὶ ἐξ ἰσθμῶν τῶν ἐν τῶ
 νη, ἐμπέουσιν, ἰσθμῶν μὲν τοῖ
 χυμῶν καλαμίνοις, ἀντι δὲ
 τὸ ὄδον, ὡφθῶν τὸ λοκοκύν-
 θης, προσλαβόντων οὐρ ἡμῶν,

primum quidem abunde flet
 uit, tum nos ad hospitium
 inuitavit, splendideque ex-
 cepit, interim de Ulysse
 multa sciscitata, & Pene-
 lope cuiusmodi forma es-
 set, num ita casta esset,
 quemadmodum de ea Ulysses
 iactauerat. Nos autem
 ea quibus potissimum eam
 delectari coniciebamus, re-
 spondimus. Digressi igitur
 ad nauem prope litus ob-
 dormiuimus. Manē autem
 soluimus, vehementius ven-
 to insurgente. Tandem post
 bidui tempestatem die tertia
 incidimus in Colocyn-
 thopiratas. Homines au-
 tem immanes sunt hi, ferā
 que, qui ex vicinis insulis
 nauigantes infestant. At
 verò naues magnas habent
 cucurbitinas, sed cubitorum
 longitudine. Nam ubi exa-
 ruerint, excauata vna, &
 medulla illius egesta nauigant.
 siquidem malis arundineis
 vtuntur, & pro velo,
 go in nos factio, duabus
 instructa

ἄλλο γοῦ φάγοι, γοεῖν
 τινα φωνῶν προειρήνη. ἔπι-
 βάντες δὲ ἡμῖς, ἡμέρας ἦδη
 ἑποφάνουσι, ἐθελόμεθα πλῆ-
 λαίαν, σχεδία μεγάλη προ-
 σιοικίαν, ἐν δρυῶν συμπε-
 φορημένω ἐπιπῶ ἢ ἢ ὡς πρῶ-
 τὰκόσια, ἔκασον αὐτῶν Χίου
 μίθου περιπληθίστρον. ἦδη
 μὲν τοὶ καὶ οἱ νεοῖοι ἐνδοθον
 ἐφάνοντο, καὶ ἔρωσον. πικί-
 κισι γὰρ δακτύλιος ἐν τῶν
 ὡδῶν, νεοῖον ἀπέρων ἔξικος
 λάψαντο, ἔκασον γυνῶν ἀδρό-
 τιστρον. ἐπὶ δὲ πλοῖου ἀπὸ
 σχολῶν τὴν λαίαν, ὅσον σαδύς
 ἐξοσίδος, τέρατα ἡμῖν μεγά-
 λα καὶ θαυμάσια ἐπισύμα-
 νον. ὅτι γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χυ-
 νισκῶ ἄφρω ἐπιέρυξας, καὶ
 ἀνδρόμοι. καὶ ὁ λυθιρνήτης
 Σκίθηαρ ὅ, φαλακρὸς ἦδη
 ὦν, ἀνικόμοι. ἢ τὸ πάντων
 ἦδη παραδοξότατον. ὁ γὰρ ἰ-
 σὸς τὴν ὡδὸς ἐξελήσθησι καὶ ἀλά-
 δος ἀνέρωσι, καὶ ἐπ' ἄφρω ἐ-
 καρποφόρον. ὃ δὲ λαρπὸς λῶ
 σῶκα, καὶ σφραγὶς μεγάλησθε, ὅ-
 πο ἠέροισι. ταῦτ' ἰδόντες,
 ὡς

fuga enim se proripuit, edia
 ta tristi quadam & lamen-
 tabili voce. Nos igitur iam
 die apparente videmus ni-
 dum ingenii nauī similem
 ex arboribus congestum. In-
 erant autem & oua, quo-
 rum unumquodque Chio do-
 lio erat capacius. Atqui &
 pulli iam intus conspicieb-
 bantur, & crocitabant. Cū
 igitur unum ex ouis securi-
 bus præcidissemus, pullum
 implumem viginti vulturi-
 bus ampliozem eduximus.
 Vbi verò propè ducentis sta-
 dijs à mido digressi fuimus.
 mira & inusitata prodigia
 nobis obuenerē. D Nam qui
 in prora erat chenisicus, su-
 bitò alas emisit, & exclam-
 mauit. Porro gubernator
 Scimtharus cū iam caluus
 esset, capillos produxit, &
 quod est omnium inusitatiss-
 simum, ipse malus nauis ger-
 minauit, & ramos propa-
 gavit, atque in vertice fru-
 ctum edidit. Erant autem
 eius fructus fici, & vnae

permagna, necdum satis matura. Haec posteaquam vidimus,
 KK non

εἰς τὸ ἀπὸς ἰταράθυμην, καὶ
 ψυχόμεθα τοῖς θεοῖς, ἀπρὸς
 ψατὸ ἀπὸκόλου τῷ φαντε-
 σμαῖ. ὅ. ὑπὸ ἰταράθυμην
 πῶς διεκδοῦντες, εἰδοῦν ὑ-
 λω μίσιω καὶ πῶσιον, πῶ
 τῶν καὶ λυπαρέσων ἢ ἡμῶς
 ἢ ἀκάσμων ἡπεροῦν εἶν. τὸ δὲ
 λῶ πῶλας ὅ ἀδυσωρ, ἀέροις
 ἀξέροις καταρτανόμωρ.
 ἀσῆκα δὲ τὰ ἀξέροις ὅμοις ἀ-
 κίνητα, ὄρθα, καθάπερ ἰσι-
 πλῆουσα πηκισάσαντις δὲ ἔρ,
 ἢ τὸ πῶρ κατανούσαντις, ἰρ
 ἀπόρω ἀχόμεθα, τί καὶ ἔρ ἔρ.
 ὅτι γὰρ ἔρ τ ἀξέροις πῶρ
 ἀνωτὰ λῶ, πῶν ἄ γὰρ καὶ
 πῶσιν ὑπῆρχον, ὅτ ἀνασπ-
 ρεμ ῥάδιορ ἰδοῦκα ἰδὲ δὲ ἀ-
 κινῶν ἰπὶ τὸ μίσιον ἀξέ-
 ρωρ, ἀπὸκόπου τὰ ἰπέκανα,
 ὅπως ἔχοι. καὶ ἔρωρ ἰπὶ σα-
 εἰς πῶ πῶν τῶν ἰπὶ, ἢ ὄλιγα
 πῶσις, πῶ ὄλιω ὄσαν. ἔπα.
 τα δὲ αὐθὺς ἔτερον ὄσαν ἰπὶ
 ἰπὶ ἀξέροις. καὶ δὲ ἰπὶ
 ἡμῶν, ἀναθεμῶν πῶ νῶν
 ἰπὶ πῶ ἰπὶ τῶν ἀξέροις
 (πῶν ἢ πῶ λῶ) ἰπὶ βῶσαι,
 ἢ ἄν

sum est nobis nauem in arborū frondes, (erat enim dense) ὅ,
 si fieri

non iniuria turbati sumus,
 deos precati ut portentosam
 visionem auerterent. Non-
 dum autē quingentis stadiis
 processeramus, cū videre
 mus syluam magnā & fron-
 dosam pinis & cupressis. Nos
 autem arbitrabamur conis-
 nentem esse, verūm erat gur-
 ges, cui fundus non erat, ar-
 boribus, quæ radices non ha-
 berent, totius consitus. Ipse
 tamen arbores immobiles sta-
 bant, ac erectæ, ac si super-
 natarent. Cum ergo acces-
 sisset propius, & totā rem
 animaduersisset, dubita-
 bamus quidnam fieri conue-
 niret. Nam per arbores nauig-
 are haud facile erat, quod
 dense ac contiguæ essent:
 neque reueri facile videba-
 tur. Itaque ascendens in al-
 tissimam arborem, contem-
 plabar quomodo se haberet,
 quæ sequerentur: atq; syluum
 video supra quinquaginta
 stadia aut paulō pauciora
 porrectam, aliumq; vidi O-
 ceanū succedere. Tum ibi vi-

γὰρ τὸ ὕδωρ, ὡσπερ μεμε-
 σμῆσθαι. πρὸς ἡλίον ὅσον ἡ λα-
 τὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν
 γέφυραν ἰσομετρίαν, ὅθεν
 τὸ σιναῖον τὸ τὰ πελάγη,
 κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἡ δὲ
 εἰς τὰς θαλάσσις, ἐς τὴν ἐ-
 τέραν ἀφ' ἑαυτῶν. προσ-
 λάσαντες οὐδὲ τὰς ἰσότητας,
 κατ' ἑκείνο παρεδράμομεν, ἢ
 μετὰ πομπῆς ἀγωνίας ἐτερο-
 θμῶν, ὅποτε προσδοκίσα-
 ῖτον. τὸν τε ὕδωρ ἡμᾶς ἐπέδρα-
 σεν ἄλλο τι προσελθὼν, καὶ οὐ-
 σὸς ὁ μετὰ τὴν ἀποστολῆς συ-
 νοικουμένη. ἐνέμοντο δὲ αὐτῶν
 ἀνδρωποὶ ἀγροί, Βουίφρανοι,
 κίρατα ἔχοντες, οἷον παρ' ἡ-
 μῶν τὸν Μινώταυρον ἀνα-
 πλάσσειν. ἀπεβάλλετο δὲ προ-
 σήμαρ ὕδωρ σόμενοι, καὶ τοὶ
 καὶ οἱ τὸν λυψόμενοι, ἢ ποθεν
 δυνάμεθα. ἐκ εἰς τὸ εἶρο-
 μεν. καὶ ὕδωρ ἢ αὐτὸ πλε-
 σίον ἔυρομεν, ἀλλ' οὐδὲ ἕδωρ ἐ-
 νεφάνετο, ἀλλὰ μυκηθμὸς
 πόντος οὐ πόρρωθεν ἠέκτο.
 δεξιᾶς οὐδὲ ἀγέλω εἶναι
 βοῶν κατ' ὀπίσθον παρῶν-
 τας, ἢ ἐς ἡμῶν τοῖς ἀνθρώποις.
 οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς ἰδίοντες, ἢ

aqua velut utringque diuisa stas-
 bat. Circumspicientes autē ad
 dextrā videmus procul pon-
 tē extructū, aqua duo maria
 iungente, quātū ad superficiē
 atinet, & ex alio mare in as-
 liud defluente. Incumbentes
 igitur remis ad illud delati
 sumus, ac multo labore præ-
 ter spem traiecimus. Hinc nos
 suscepit mare placidū ac mi-
 ste, insulāque non magna, ad
 quam facilis erat accessus.
 Hanc autem incolebāt Buce-
 phali, homines feri ac agre-
 stes, cornutiq̄, cuiusmodi a-
 pud nos EMinotaurum fabu-
 lantur fuisse. Descendentes i-
 gitur ibamus aquatū, et si vs-
 quam fieri posset, commeatū
 comparaturi. iam enim nobis
 defecerat. Et aquas quidem
 illic nō procul inuenimus, &
 præterea nihil apparebat, nisi
 si fortasse quod mugitus cre-
 ber non longē exaudieba-
 tur. Arbitrati igitur boum
 esse gregem, paululūm pro-
 cedentes in homines inci-
 dimus. At illi ubi nos vide-
 runt, mox infectati sunt, &

πρῆς μὲν τῶν ἑταίρων λαμ-
 βάνουσιν. οἱ δὲ λοιποὶ πῆς πλὴν
 θάλασσαν καταφύγουσιν. ἔ-
 τα μὲν τοὶ πάντες ὀπλισάμε-
 νοι (ὃ ἔβ' ἰδούκ' ἡμῖν ἀτιμω-
 ρήτος πεισθῆν τὸς φίλους) ἰμ-
 πίλομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ
 κρῖα τ' ἀνηρημένων διαρρ-
 μένοις. φοβίσαντες δὲ πάν-
 τας, ἰδιώκομεν, καὶ κλένομέν-
 γι, ὄσορ πυντικόνισα, καὶ ἰδ-
 τας ἀδτῶν δύο λαμβάνομεν,
 καὶ ἀδθῖς ὀπίσω ἀνεσφίθομεν,
 τὸς ἀχμαλώτους ἔχουσις. σι-
 τῖον μὲν τοὶ ὄδορ, ἔυρομεν. οἱ
 μὲν δὲ ἄλλοι παρήνερ ἀρσφάτ-
 ταν τὸς παρηνημένους. ἐν δὲ
 δὲ ἔβ' ἰδοκίμαζον. ἂν δὲ δὴ
 ἔβ' ἰδοκίμαζον, ἀχει δὴ
 ἀφίνουτὸ παρὰ τῶν Βουκεφά-
 λων πρὶς θάλασσαν, ἀπαυτῶν ἰπ-
 λῶν τὸς σιωπηνημένους.
 σιωπημῶν ἔβ' ἀδτῶν σιωπημῶ-
 των, καὶ γοιρόρ τι μυκωμέ-
 των, ὅσπερ ἰνιτουόντων. τὰ
 λῶν δὲ λῶ τυροὶ ποσοὶ, καὶ
 ἔχθῶς ξυροὶ, καὶ κρόμμουνα, καὶ
 ἔλαφοι τελαρῖς, πρῆς ἐκάσῃ
 πόδας ἔχουσι. δύο μὲν τὸς ὄπι-
 σθῶν,

tres è comitum numero ces-
 perunt, reliqui verò ad ma-
 re confugimus. Hinc nos
 vna omnes armis instructi
 (neque enim socios multos
 negligere consilium erat)
 irruimus in Bucephalos, qui
 iam interfectorum carnes
 inter se diuidebant. Ter-
 refactos igitur ad vnum
 persequuti sumus, & cir-
 citer quinquaginta interfe-
 cimus, captis ex illis dua-
 bus viuus: ac iterum reuer-
 si sumus, captiuos nobiscum
 trahentes. Porro commea-
 tus nihil offendimus: qua-
 re nonnulli suadebant ve
 captiui iugularentur. at mi-
 hi non probabatur: verùm
 victos seruavi, donec le-
 gati à Bucephalis repete-
 rent, redimerentque capti-
 uos. Intelligebamus autem
 eos ex nutibus, & tristi quo-
 dam mugitu què edebani ve-
 lut supplicantes. Erat autem
 redemptionis precium, multū
 casei, & sicci pisces, & cepe
 cum cervis quatuor, quorum
 vnicuique tres duntaxat essent pedes: duo quidem in parte po-
 KK 3 steriores:

φειγ, οὐδὲ πρὸς ἑνα σὺμ-
 φερῶν ἐπιτάτοις ἀφ' ὅ-
 τινος τὸς σιωπαυμένους, καὶ
 μίαν ἡμίραν ἐπιμέναντες,
 ἀναχθῆναι. ἠδὲ καὶ ἰχθῆδες τε ἕ-
 μιν ἰφρανοῦτο, καὶ ὄνρια πα-
 ράγειτο, καὶ ἄλλα, ὅποια
 γῆς πλησίον ἔσται, συμμῆα
 πρὸς αὐτῶν. μὴ δὲ ἰχθῶν δὲ
 καὶ ἀνδρας ἰδοῦναι, ἡλικίᾳ
 πρόπο νεωττίας χρομίνους.
 αὐτοὶ γὰρ, καὶ ναῦται, καὶ
 νῆες ἴσασιν. καὶ δὲ τοῦ πλοῦ
 τῶν πρόπο. ὕψιστοι ἡρώποις
 πῆ δὲ ὕδατος, ὁρῶσάντων
 τὰ ἀδελφία (μυῖα δὲ φε-
 ρεῖν) ἐξ αὐτῶν ὁδὸν ὡς
 τὰς αὐτῶν, καὶ τὰς χερσὶ τοῦ
 πωδῶντος ἡατ' ἰχθῶν, ἐμ-
 πνίστου τὸ ἀνέμω, ἔκαστος.
 ἀποὶ δὲ μὲτὰ τούτους, ἐπι-
 φημῶν ἡαθῆναι, καὶ ξαν-
 τῶν ἄπο διαφύνας, ἡκα-
 νόρ τε, καὶ λυγρόνων οὐδὲ
 πρὸ ἰούτου, ἐπιφύνας τοῦ
 φημῶν. οὗτοι ἡμᾶς οὐτε ἡ-
 δικῶν, οὐτε ἰφρανοῦ, ἀπὸ
 ἡαυτοῦ ἀδελφῶν τε καὶ ἡρω-
 τῶν, τὸ δὲ τὸ ἡμῶν τῶν
 πλοῦν ἡαυτῶν ἰφθῶν, ἡ πᾶν-
 τῶν πρὸς ἡαυτοῦ ἰφθῶν.

steriorē: nā qui in anteriore
 erant, in unum concreuerāt:
 His cōditionibus redditis ca-
 pitulis, unum tantū diem com-
 morati recessimus. Iam inde
 nobis pisces apparebāt, & a-
 ues prateruolabant, & eius-
 modi alia, quae terrae vicine
 signa solent esse, occurrebāt.
 Neq; verò multo post homi-
 nes vidimus, qui nouo & in-
 solito more arte nautica vie-
 rentur. Ipsi enim simul & nau-
 iae & naues erant. Libet autē
 nauigationis modum indi-
 care. Resupinati super aquam
 iacebant, erectis in altum pu-
 dendis: nam illa grandia fe-
 runt. ex illis limiteū extende-
 bāt, & manibus pedem tene-
 bant, ac incidente vento nau-
 igabant. Post hos & alij su-
 berib. insidentes, iunctis dua-
 bus delphinis remigabant es-
 quitabātq; alij praecedentes
 subera trahabant. Hi nulla
 nos iniuria affecere, neq; su-
 gerūt. sed intrepidē et pacatē
 vehabantur, nauis nostra fi-
 guram admirati, & vndique
 circumspectantes. Sub vespere

φας ἦ ἴδω, τὸ σὴ χθρὸν ἴδω
 ἢ μὴ ἀνδρῶν, λατρεῖται δ' αὐτῆ
 ἐν γυναικῶν, ὡς ἰνομοίωσιν,
 Ἐκείνη φωνῶν προΐμινων.
 προσήσαν ἦδ, ἢ ἰδὲ ξιουῶτε,
 ἢ ἰσπὰ ἰουῶτε, πάντων ἰταυκῶς
 λαοσομμέναι, λαοὶ πάσαι,
 καὶ νεάνιδος, ποδῶν τὸς χι-
 τῶνας ἐπισηθόμενα ἢ ἢ οὐ
 ἦσθ Ἐκαλῆτο Καβαλῶσα, ἢ
 δὲ πόλις αὐτῆ, Ὑδαμαρδία.
 λαβῶσα δ' ἔρῆμας αἰ γυναι-
 κες, ἢ ἀσπυ πῶς ἰαυτῶν ἀπῆγε,
 καὶ ἔξεν ἰποῖετο. ἔγδ δ' με-
 κρὸν ἴσας δ' ἔγδ ἔχυσά ἱμαν
 τῶν μύλων) ἀνεβίβασον τὴν
 εὐδὲ παρ, ὅρῶ πομπῶν ἀνδρῶ
 πῶν ὁσῶ, ἢ ἰερνία ἰεῦρα. ἢ
 τὸ πῶ βολῶ ἰσάναι, καὶ τὸς ἰ-
 τάρους συγκαλῆν, καὶ ἰς τὰ
 ἔπη χαρῆν ἐκ ἰδονίμασιν.
 πῶ χαρισάμεθ Ἐ δὲ τῶ μα-
 λὰ χι, πομπὰ ἠνχομῶν αὐτῆ,
 ἔσφρυεῖν ἐν τῶν παρόντων
 λαοῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, ἔξτε-
 νος ἔσφρυεμένους, ἔδορον τὰ
 σῆλιν ἢ γυναικῶς, ἀν' ὄνθ ὀ-
 πῶς. καὶ ἴδω σπασάμεθ τὸ
 ἔξτε, συνταμῆαυα τε αὐτῶν,
 ἢ

ram autem appulimus ad in-
 sulam non admodum ma-
 gnā, quæ, ut arbitrabamur,
 à mulieribus Græca lingua
 loquentibus habitabatur. Nā
 nos accefferunt, & excep-
 runt, salutarunq; meretriciē
 admodum compta ornataq;
 ac formosæ omnes ac iuuen-
 culæ, calares tunicas secū tra-
 hentes. Insula quidem nomē
 erat Cabalusa, civitatis ve-
 rò Hydamaridia. Susceperūt
 itaq; nos mulieres, & secum
 quemq; singulæ abduxerunt,
 ac hospitem fecerunt. Ego
 verò cunctabundus substi-
 nihil enim fausli ominabar &
 circumspicensq; diligentius,
 video multorum hominum
 ossa, & calvas passim iacē-
 ve. Vt autem clamorem sus-
 scitarem, & socios conuoca-
 rem, ac ad arma profilirem,
 non placuit: verūm accepta
 in manus malua, enixē ora-
 bam eam, ut ex præsentibus
 malis euaderem. ac paulō
 post cū ministraret hospiti-
 ta, vidi non mulieris crura,
 sed vngulas asini. Ibi mox & eam educto gladio corripio,
 KK 4 & vinciam

καὶ δύσας, περὶ τῶν ὄλων
 ἀνέκνονον, ἢ δὲ, ἀκούσας,
 ἔπι δὲ ὄμως, αὐτὰς μὲν ἔ-
 νοι θαλασσίους γυναικας,
 Ονοσελεας προσαγορασμέ-
 νας, προφλὴ δὲ ποιεῖσθαι τὸς
 ἐπιδημοῦτας ξένους· ἐπι-
 δὰρ γὰρ, ἔφη μεθύσωμεν αὐ-
 τῶν, σωσανηθεῖσθα, λοιμο-
 μίνοις ἐπιχεροῦμεν. ἀκούσας
 δὲ ταῦτα, ἐκέλευ μὲν λιτι-
 λιπορ αὐτοῦ διδμεῖν, αὐ-
 τὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ εἶ-
 γμα ἰδοῦν τε, καὶ τοὺς ἰτά-
 ρος σιωπῶντας, ἐπὶ τῷ σιωπῶ-
 θορ, τὰ πάντα ἐμύνονον αὐ-
 τοῖς, καὶ τὰτι ὅσα ἰδέκνονον,
 καὶ ἕγορῆσθαι πῶς διδ-
 μέντων. ἢ δὲ αὐτῶν ὕδωρ ἐ-
 γίνετο, καὶ ἀφανῆς τῷ ὄμως
 δὲ τὸ ξίφος τῆς αἵματος κα-
 θῆκα, παρὰ μὲν τὸ τὸ ἄμα
 ἰγνῶτο. ταχὺς οὖν ἐπὶ ναῦν
 λιτιλθούσας, ἀπειλοῦσασιν.
 καὶ ἐπὶ ἡμέρα ἰπύνασι,
 τῶν τε ἡπαρον ἀρβηπόμης
 νοι, ἀνάλομην εἶναι τῶν ἀντι-
 πέρας τῆ ὑπὸ ἡμῶν οἰκισμένη
 λιμέντων. προσκυνοῦσαντες
 δὲ, καὶ προσωξάμενοι, περὶ
 τῶν μετόλων ἰσοκοῦμεν.

& vindictam de omnibus
 interrogo. Illa autem, etsi
 inuita, fassa est tamen se
 mulieres esse marinas, quæ
 Onoseleæ appellantur, ve-
 sciq; peregrinis hospitiibus.
 Vbi enim, inquit, eos iam
 remulentos reddidimus, illis
 concumbentes, dormientes
 inuadimus. Hæc postquam
 audissem ego, illam quidem
 vinctam reliqui, verum sus-
 prætectum ascendi ipse, &
 vociferabar, comitesq; cons-
 uocabam. Qui vbi conue-
 nissent, illis totam rem in-
 dicabam, & ossa ostende-
 bam, atque intrò ad vinctam
 ducebam. At illa protinus
 in aquam versa est, & eua-
 nuit. ego verò experiri vo-
 lens, gladium in aquam con-
 didi, illaq; mox sanguis esse.
 cta est. Ocyus igitur nauem
 repetentes abnauigauimus.
 Hinc postquam illuxit dies,
 conspecta terra, coniecimus
 esse eam, quæ nostro orbi
 opposita est. Procidentes i-
 taque, atque precati, quid es-
 set futurum dispiciebamus.
 Quibus-

καὶ τοῖς μὲν ἰδοὺκαπιβάσαι
 μόνον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέ-
 φασ· τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον
 αὐτὸ κατὰ λιπῆν, ἀνελθόντας
 ἔσσι πῶ Μισοῦραρον, παρα-
 θέλωα τῶν ἐνοικούντων. ἐρδ-
 σθ δὲ ταῦτα ἰλογοῖσθε μεθὰ, χε-
 μῶν σφοδρῶς ἐπιπέσων, καὶ
 προσαρράξας τὸ σκάφ· ὧ
 ἀγίαλῶ, διένυσεν. ἡμῖς δὲ
 μόνις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὄπλα
 ἔκασθ· καὶ ἂ τι ἀπο ὀλός τε
 λῶ, ἀρπασάμενοι. ταῦτα μὲν,
 τὰ μὲν χι τῆς ἰπέρας γῆς σω-
 νηθέντα μοι ἐν τῇ θαλάσσῃ,
 καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς
 νύσσι, ἢ ἐν ὧ ἀίει, καὶ μετὰ
 ταῦτα, ἐν ὧ κῆτθ, ἢ ἐπὶ ἐξ-
 ἤλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρω-
 σι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ
 τελευτᾶα, παρὰ τοῖς Βου-
 φάλοισ, καὶ ταῖς Ὀνοσκε-
 λείας· τὰ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν
 ταῖς ἐξῆς βιβλοῖς διηγήσομαι.

Quibusdam autem place-
 bat ascendere duntaxat, &
 rursus redire: alijs verò ille
 lic relicta navi, ad terræ me-
 ditullium proficisci explo-
 ratū incolas. Interea cū hæc
 cogitaremus, oborta vehe-
 mens tempestas, navē littori
 impactam cōminuit. Nos ve-
 rò ægrè enatauimus, armis,
 & quod quisq; poterat, secū
 correptis. Hæc autem & hus-
 iusmodi fuisse, quæ mihi, do-
 nec ad alteram terrā venis-
 rem, contingere, nimirum
 quæ in mari, & inter nauig-
 andum, in insulis, & in æ-
 re, & quæ postea in ceto, &
 cum ab illo exissetus, quæ
 apud Heroēs & Somnia, po-
 stremod quæ apud Bucepha-
 los, & Onosceles: cætera
 autē quæ in terra acciderūt,
 sequentibus libris enarrabo.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a Momo placuit.] Lucianus hic alludere videtur ad
 id quod de Momo scripsit Aristoteles de partibus animalium li-
 bro 3. eum naturam incussasse, quod bobus cornua in capite, non
 in armis potius addiderit, videlicet quod vehementius possint
 ferire. Idem Lucian. in Nigrino; Momus, inquit, reprehendebat

auri artificē Deum, qui non preposuisset oculis cornua. Is autē re-
prehensionis cōiunq̄; Deus apud p̄sicos fuit habitus, quādo etiā
vitijs, morbisq̄; & multis etiā pestib. sua illi praeferunt: numi-
ma. Hunc Hesiod. poeta in Thegonia Neptis filium prodidit, absq̄;
genitore, b Galathea Nereidi.] Nenei filia, qua dicitur
quasi lactis filia Galathea. c Tyro.] De ea habes Dialogum, in-
ter Deorum dialogos Nepruni & Euppei: Item in Philopatre.

d Ad profrā autē.] Producent est à veterib. poetis, esse quas-
dam in Oceano insulas, ad quas post mortē deferantur coris ani-
mi, qui sanctē religioseq̄; vixerint. Ibi eos inter se iucundissimē
ac suavisimē vivere, in amonissimo quodā prato, quod gemmeae
floris oculis navibusq̄; gratissimū rē varietate perpetuē distinctū
picturatumq̄; sit. Nonquā non illic nives calis, frondere arbores,
prebescere herbas, videre omnia, spirare assidū mollissimos fauo-
nis, quorū stabellis arborū coma leniter ventilata, placidissimo
murmure aurib. blandiantur. Eō accedere innumerabilem vim
ac copiā immortalū auricularū, quae vsq; & vsq; liquidissimos
cantus tenui guttute funditantes, incitios audientium sensus in-
credibili voluptate permulceant. Prati ipsium perennibus rivulis
variē interfecari, quorū aqua nitidissima ad versicolores lapil-
los molliter fracta & allisa susurrū efficiat dulcissimū. Ita, qua
flosculorū ambrosios odores exhalantū suavitare, qua zephyro-
rū viritantib. arborū ramis illudentium sibilo, qua volucrū con-
centibus, quā blando murmurantiū rivulorū strepitu beatas il-
las mentes indefinenter hilarari. Ergo alios ad Orphei, Amphio-
nisve Lyam choreas agere, alios psallere, alios corollas texere, a-
lios in herba fufos, quā tellus tremulis laurorū ac myrtorū opaca-
tur umbraculis, iucundissimos sermones consereve. Humū ipsam
opū suarū prodigā, sine ullo cultu, ter quotquot annis, vberitate
summa alimentorū copiā eis suggerere, ac subministrare. Hec a-
liq; similia de insulis beatorū post Homerū alij poetae, atq; Lu-
cianus nosfer hic & de Luctu, vt dicti fabulantur. Imō Lucianus
summa festiuitate haec fabulā representat & eludit. e Re-
gnare in ea Cret. Rhadā.] Rhadamāthus Lycie rex, filius Io-
nis ex Europa, Minos & Aeaci frater, vir iustissimus. Vide Virg.
6. Aen. & Senium in eundē. f De Aiace Tel.] Occubuit ad
Troia, vt scribitur, Sophocles in Aiace & Cretēsis Dictys in histo-
riae

ria belli Troiani. g Theseo al. esse mul.] *Theset plures mulieres fuisse scribit Plutar. in ipso Theseo.* h Hi corpora non hab.] *Hospites neminē omnino vident, sentiunt tamen ingenie concusum fieri ad litus, hominē congratulantū ijs qui recentes venerunt, eosq; maxima cū letitia excipientium.* i Qui Elysius voc.] *In quo animas boni meriti antiqui transire existimabant, & beatorū insulas esse dicebāt, vt autor est Seruius k Cūta aff. vcti.]* *Homerus Fauoniū inter oēs ventos admodū serenum flare per cāpos Elyfios dixit.* l *Homeri vers.] Nullius opera in tāta celebritate & laude fuerūt apud veteres quāam Homeri, ita vt maxima rediret fama ad eos, quos in suis scriptis vel semel nominasset. Eius sunt duo principia poemata, Ilias & Odyssea. in hac Ulyssus describit errores: in illa verō bellū Troianū, ac potissimū Achillis gesta. Homeri autē poemata quanti fecerunt Athenienses, quāq; vtilia esse ad inflammandos honestatis ac dignitatis amore animos iudicārint, hinc existimari licet, quod legem viderunt, vt quinto quoq; anno in Panathenaicis, eius vnus ex omni poetarum numero carmina publicē canerentur. Ita enim cogitabant, leges præcipere quidē quid faciendū, fugiendūq; sit, sed, propter breuitatem, non docere: at poetas, qui vitā hominum imitantes, res præclare & fortiter gestas copiose exponerēt, easq; propemodū aut oculos constituerent, aptiores esse ad persuadendū. Similē honore habuerūt Aeschylus. vt diximus, aduersus In-doctum inferiūs. m Stesichorus, & ipsi Hel. recd.]* *Stesichorus poeta propter Helenæ vituperationē oculis capius nō prius, nisi placato patinodia oblatō numine, videre potuit. De eo in Macrobyj. n Oēs quidē semideos]* *quos i. semidei non integri dij, neq; homines, sed altero parente diuino, altero humano: aut semidei, ratione virtutis, qua supra humanā naturam ascende-bant proximē ad diuinā: vel, qui in natura humana, virtute diuina præditi erant. Tertullianus quatuor Gentiliū deorū differē-dias fuisse scripsit: quorū quidā selecti, & maiorū gentium dij vocati sunt: quidam semidei & heroes: quidam mediocum: & quidam femones. Selectos deos credidit antiquis eos, quib; maior inesset potestas, & 24. excogitavit hisce nominibus: Iupiter, Saturnus, Ianus, Apollo, Genius, Mercurius, Mars, Vulcanus, Neptunus, Cupido, Orcus qui dicitur Pluto, Liber pater. Duode-cim deorum selectarū nomina: Iuno, Tellus, Ceres, Lucina, Diana,*

Minerva, Venus, Vesta, Thetys, Bona dea, Isis, Themis, Semideos vocarunt antiqui viros probos, & feminas sanctimonia vite spectabiles: vt Aesculapium, Herculem, Romulum, ex hominibus assumptos in celum. Semones vero dixerunt, qui à lunari globo & à media aëris regione potens in terram imperium habent, & dominium in reliquis creaturas: quales fuerunt Verriemus, Hippo, Priapus. Medioximos nuncuparunt eos, qui mediocris essent potestatis, & minorum Gentium dñ, quorum numerus planè fuit incognitus. Nam eò superstitionis deducta fuit antiquitas, vt cuilibet numini elemento, herbae, radicibus arbori & fructibus terrae, deum assignauerit. Syluis & nemoribus quatuor deos attribuerunt: Faunos, Panes, Satyros & Syluanos. o De eo affirmant.] Iupiter in Bis accusato Homerum vocat cæcum & præstigiatozem. Thersites iidem in Mortuorum dialogis. Martianus lib. 1. de nuptijs Philologiae, eacutientem Meonium dixit. Alij adeo pauperem fuisse dicunt, vt non esset illi vnde sumptus puero à quo duceretur, impenderet. Fecit nominis eius claritas, vt quem viuus, rebusq; omnibus egentem nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim sibi vendicent, adeo vt quibus potissimum credere debeamus, non facile fuerit discernere. Quod etiam testatur Cic. pro Archia: Homerum, inquit, Colophonij ciuem esse dicunt suum, Chij suum vendicant, Salaminij repetunt, Smyrnæi verò suum, esse confirmant. Itaq; delubrum eius in oppido dedicauerunt. Multi alij præterea pugnant inter se, atque contendunt. Extat de ea re distichon Græcum apud Gell. lib. 3. cap. 11. p Euphorbi nomine.] Troianus fuit adolescens Pambij filius, fratris Heubæ, teste Homero Iliad. 17. Interfectus à Menelao. Eum fuisse tempore belli Troiani dixit Pythagoras: vt est apud Laërtium in Pythagora, & Ouid. libr. 15. Metamor. q Pauonum pennis.] In pauonis cauda Iuno Argi oculos posuisse dicitur. Ouid. in fine 1. Metamorph. r Impiorum loco plectentur.] Sceleratorum. Impius autem dicitur in deos, in patriam, & in parentes. Cic. 3. Tusc. Qui in parentes vultu nubilo, irato, acerbo, importuno est, quamuis eos, neque dicto, neque facto vllò ledat, si impius est: qui verò parentes pulsat, aut necat, maxime impius est. s Phalaridem Agrigentinum.] Hic

Agrigen-

Agrigentorum tyrannus, cui Perillus taurum a neuum fabricauit, quo impositi noxij dum torrerentur, tauri mugium reddebant. Tandem vniuersa Agrigentorum multitudo in eum impetum fecit, quod nesciret modum panis statuere. De eo Seneca lib. de Clem. 2. c. 4. Illos ergo crudeles vocabo, qui puniendi causam habent, modum non habent, sicut in Phalari, quem aiunt non quidem in homines innocentes, sed super humanum ac probabilem modum seuisse. Huius meminit quoque idem Seneca lib. de Ira 2. † Et Busiridem Aegyptium.] Busiris rex Aegyptiorum Neptuni & Libya filius, qui Thrafi consilio hostes immolabat incognitos, & nullius criminis reos, vt eorum sanguinem plumam eliceret, cuius penuria Aegyptius nouem annis laborauerat: tandem ab Hercule incrempius, vt quidam tradunt. Nam Strabo lib. 17. fabulā esse putat, quod de eo memoria proditum est. De eo Seneca eodem lib. de Clementia 2. c. 4. Crudeles qui ignotos homines & obuios, non in compendium, sed occidendi causa occidunt, nec interficere contenti, seunt: vt Busiris ille, & Diomedem Thracē.] Diomedes rex Thracia, dum equos suos humana carne aeret, in Tyrida oppido truculentus, ab Hercule equis ipsis ad deuorandū obiectus est. Ouid 9. Metamorph.

Quid quū Thracis equos humano sanguine pingues Plenaq; corporibus laceris præsepia vidi?

Vt itaq; de eci? dominumq; , ipsosq; peremi? x Scironem.] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores pretereuntes nullo non crudelitatis genere, seuebat. Hunc tandem Theseus dicitur occidisse. y Et Pityocampren.] Schinin insignem latronem, qui circa Isthm in initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere seuebat. Apprehensas enim piceas in terram flecebat, & quos pugna vicisset, hos alligatos sinebat in aërem efferrī, quocirca cum vtraque arbor alligatum ad se traheret, vinculiq; nodus in neutram laxaretur pariem sed vrinque pariter conselleret, eueniebat, vt qui alligatus esset, laceraretur. Eodem pacto ipsum quos; Schinin Theseus dilaniavit, viamq; quæ ex Traxene Athenas ducit, latronibus infestam, vitam reddidit. Ouid. lib. 7. Aen.

Occidit ille Schinis, magnis matē viribus vsus. Pityocampre, hoc est, pinuum incuruator appellatus est etiam in apologia

apologia contra eum qui dixerat: Prometheus es in verbis, in se-
ne, & Admonuit aulē.] Cū ex insulis fortunatis dimitte-
retur, fingit se à Rhadamantho admonitum, tria observant. Ne
gladio ignem dimerberaret, siue dissecaret. Quid autem istud si-
bi velit, apud Pythagoram, non facile fuerit augurari. D. Hie-
ronym. atq; etiam Cyrellus, impudentē, ac ira percitū animum,
verborum asperitate (is enim gladius est) non esse lacessendū ex-
ponunt. Diogenes, potentiorum iracundiam non incitandam in-
terpretatur, cui sententia subscribit etiam Plutarch. Et Horat.
cū in Sermonibus dixit: Atq; ignem gladio scrutare, ni-
hil aliud sibi voluit, nisi admonere nos, ne magnorum hominum
indignationem aduersus nos provocaremus, lacesseremus ve. Lu-
cianus, Basilius & Plato, rem quā neq; vsui, neq; efficacie resstū-
dere possit, non sollicitandam attendendam ve, hinc significari
arbitrati sunt. Cui similia hæc, Aquam in mortario iudere, &
laterem lauare. De quibus vide Erasmiū nostrum. A Ma-
xima verò omnium.] Lucianus hīc cū in campis Elysiis, di-
uersa nocentium genera grauisimis panis affici, se vidisse refe-
rat: acerrimē eos qui in vita mentiri essent, apud illos nūmri ait,
quorum Herodotus Ctesiamq; principes ponit, facitissimē a quo;
sed id animo spectasse subiungens, quippe qui nullius sibi men-
dacū esset conscius. Idem etiam in eo Dialogo, qui Philo & Sodes
nāpis in inscribitur, veteres Græcos, præcipueq; Herodotū Cte-
siamq; Cnidium, atq; his superiores: & Homerum denique etiam
scripserit mendacia conseruasse refertur, non modò ut ad eos qui-
bus sua ipsi recitabant, sed ad posteros quoque, quasi per manus
tradita, pulcherrimis verbis metrisq; seruata peruenirent. Lucia-
ni de his scriptoribus iudicium non est improbandum, cū & a-
lii Græci complures in eadem fuerint sententia: Straboq; ac Dio-
dorus Siculus, non semel eos nugatos asserit. B Et vix à Leu-
cothea.] Cic. lib. 3. de Nat. deor. Quid deinde? Ino de a dice-
tur, quæ Leucothea à Græcis, à nobis Matuta dicitur, cū sit Cad-
mi filia. C E medio sublatus sum.] Quomodo verò id
factū sit, Didymus satis succinctē refert: ait enim: οἱ θεοὶ τοῦ
αἵματος πλεονεχόντων ἀνθρώπων, ἡ κύριος ἡ ἀδυσίως ἀς δόξα ἡ
τοῦ θεοῦ τὸ πλεονεχόντος ἡ ἀδυσίως ἡ ἀδυσίως ἡ ἀδυσίως
ἀδυσίως ἀδυσίως ἀδυσίως. Recensiores hæc de Telegono
Cyrō

Cyrces Ulyssisq; filio dicta confinxerunt, qui cum ad querendum patrem in Ithacam esset profectus, cum per ignorantiam turturis esse occidisse existimatur. Ulyssis mortem magis explicite nobis exponit septimus Dielys Cretensis de bello Troiano liber, in cuius calce hæc de ea re legitur: Ulysses nempe frequentibus augurijs somnijsq; territum, quod à filio sibi timeret: propiereaque Telemachum in Cephalonie campos relegasset, Telegonum ex eo, & Cyrcæ genitum, ab Aecæa insula, ut patrem cognosceret, venisse, qui cum ab Ulyssis custodibus aditus ad patrem prohiberetur, eorumq; nonnullos trucidasset, ab Ulysse ad clamoris nuntium excitato, lancea petitus, fatum quidem ipse evitavit: hæc fili autem cuius summitati marina turturis os præfixerat, patrem inscius interfecit. D Nam qui in protra erat cheiniscus,] De cheinisco navis memini idem Lucian. in Navigio seu de Forti, ubi nos plura. E Minotaurum.] Fuit is Minotaurus ex adulterio Pasiphaës, & Tauri, qui scriba Minois fuit, genitus, ac propter ignominiam in Labyrintho conclusus à Minoe. Hinc poeta finxerunt, Minotaurum monstrum quoddam esse, quod ex homine tauroq; natum.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LEXIPHANES:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

DEridet hoc dialogo Lucianus Cacozechos istos, & affectatores obscuri atque inusitati sermonis, qui dum verbis plerunque obsoleto, & ab vltima vetustate repetitis, interdum etiam novis, & à se confictis, omnia obscurant, & quasi quibusdam tenebris inuolunt, egregiè eloquentes ac docti perhiberi cupiunt: fito ad hoc exemplo Lexiphanis cuiusdam, quem dialogum quendam ad imitationem (ut ipse quidem videri vult) symposij Platonis compositum, recitantem introduxit, ad eò ineptum atque ridiculum, ut propter verborum obscuritatem, quæ tamen eiusmodi sunt, ut vix ab ipsis illis antiquæ comœdiæ scriptoribus, ex quibus pleraque ea desumpta sunt, si redeant, intelligi satis posse videantur: res quoque & ipsum argumentum eiusmodi